

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

Shaun het schaap

Op de set van de wolligste prent van het jaar

RUSSELL CROWE
- MOOV

MATTHIAS SCHOENAERTS
DOCVILLE
RYAN GOSLING

1 JAAR VERTIGO!

#11
april 2015

WHAT A
LOVELY DAY.

MAD MAX FURY ROAD

13 MEI IN DE BIOSCOOP

OOK IN 3D

VILLAGE
ROADSHOW
PICTURES

KENNEDY MILLER MITCHELL

Facebook.com/MadMaxBE

#MadMax

WARNER BROS. PICTURES
KINOPOLIS

studio
brussel

AND WHAT A LOVELY YEAR.

CONGRATULATIONS VERTIGO!

LASER
ULTRA
KINOPOLIS

VERTIGO FOLLOWS CHARLIZE
VERTIGO FOLLOWS ELI
VERTIGO FOLLOWS JEREMY

A-FILM BENELUX

FOLLOWS

VERTIGO

HAPPY BIRTHDAY!

ALSO SHOWING IN 2015:

DARK PLACES

- GILLES PACQUET-BRENNER -
CHARLIZE THERON,
CHRISTINA HENDRICKS

THE GREEN INFERNO

- ELI ROTH -
LORENZA IZZO,
ARIEL LEVY

HIGH-RISE

- BEN WHEATLEY -
JEREMY IRONS,
SIENNA MILLER

HUNGRY HEARTS

- SAVERIO COSTANZO -
ALBA ROHRWACHER,
ADAM DRIVER

INFINITELY POLAR BEAR

- MAYA FORBES -
MARK RUFFALO,
ZOE SALDANA

99 HOMES

- RAMIN BAHRANI -
ANDREW GRAFIELD,
LAURA DERN

Maya

EERSTE VLUCHT

VANAF
17 APRIL
OP
DVD

Gebaseerd op de boeken geschreven door Waldemar Bonsels "Maya de Bij"
© 2014 Studio 100 Media, Buzz Studios, Screen Australia, Screen NSW www.maya.tv - www.studio100.eu™ Studio 100 MAYA

GELUKKIGE
VERJAARDAG

VERTIGO

cinéart trakteert jullie lezers op:

5 DVD's van
**SALT OF
THE EARTH**
&
5 DVD's van
**STILL THE
WATER**

Surf naar
WWW.VERTIGOWEB.BE

Niks dan liefde

Na mijn pleidooien voor gendergelijkheid, pluralisme en verdraagzaamheid zou je bijna beginnen te geloven dat ik in een soort politiek correct monster van Frankenstein ben veranderd. Dat ik het nu graag over liefde — inderdaad: LIEFDE — wil hebben, zal mijn hipheid helemaal kelderden. Het blootgeven van emoties is immers nog oncooler dan bekennen dat je af en toe wel eens een romcom kunt smaken.

Met de eerste verjaardag van *Vertigo* in het achterhoofd kan ik er echter geen doekjes meer om winden: ik hou ontzettend veel van ons filmmagazine, duizelingwekkend veel zelfs. En nee, dat bedoel ik niet op een narcistische, 'amai, wat zijn we goed bezig'-manier. Ik hou in de eerste plaats van *Vertigo* omdat ik zie wat het losmaakt. Van het gretige gegrabbel naar het nieuwste papieren nummer over de rake reacties op onze onlineplatformen tot de gloeiende glimlachen tijdens onze avant-premières: als er iets gevierd moet worden, is het wel jullie warme welkom.

Gek genoeg barsten ook de bioscoopzalen deze maand van de liefde. *Shaun het schaap: De film* was er niet gekomen zonder de passie van regisseur Richard 'Golly' Starzak en de andere Aardman-mannetjes. Tijdens ons gesprek met Matthias Schoenaerts over WOII-romance *Suite Française* ontpopte hij zich tot een cinefiel in de beste betekenis van het woord. Hollywoodbink Ryan Gosling praatte vurig over zijn uitdagende regiedebuut *Lost River*. Zelfs gereputeerde brombeer Russell Crowe had het hartstochtelijk over zijn eerste keer achter de camera met *The Water Diviner*.

Aan deze liefdevolle lijst voeg ik vol vreugde nog één filmfeestje toe: op dinsdag 14 april vieren we in Kinopolis Antwerpen onze eerste verjaardag, met het startschot van een maandelijkse Sneak Preview (meer info op onze website). Dan klinken we op *Vertigo*, maar vooral op jullie!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

BUDA Y SPHINX LE DESEAN FELIZ CUMPLEAÑOS A VERTIGO

Festival de cine Hispánico
CINEMÁS

Kortrijk
Kunsten Centrum Buda
4 - 9 mei
www.budakortrijk.be

Gent
Sphinx Cinema
6 - 12 mei
www.sphinx-cinema.be

OFFICIAL SELECTION
tiff.
Toronto International Film Festival

OFFICIAL SELECTION
SXSW
FILM FESTIVAL

WRITTEN AND DIRECTED BY
JOHN RIDLEY
ACADEMY AWARD® WINNER FOR
'12 YEARS A SLAVE'

JIMI
ALL IS BY MY SIDE

A PENETRATING AND INSIGHTFUL PERFORMANCE FROM OUTKAST'S **ANDRE BENJAMIN.**
- Billboard Magazine

I CAN'T THINK OF A BETTER WAY TO HONOUR THE GENIUS OF HENDRIX.
- Entertainment Weekly

CINEART WISHES
VERTIGO A FANTASTIC
1ST ANNIVERSARY!

VANAF 29/04 IN DE BIOSCOOP

cineart www.cineart.be | f /cineartbelgium

VERTIGO
Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be
ADJUNCT-BLADMANAGER Karlijn Van de Cruys
MEDEWERKERS Ruben Nollet, Bernard Van de Popeliere, Kurt Vandemaale, Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans, Ben Van Alboom, Jonas Govaerts, Tom Rouvrois, Britt Valkenborghs, Anke Wauters, Nico Krols, Niels Putman, Chris Craps, Ive Stevenheydens, Dominic Zehnder, Sophie Stefens, Inke Hutse
WEBMASTER Hans Verschooten
WEBREDACTIE Jimmy Van der Velde
EINDREDACTIE Werner Van den Bergh
GRAFISCH ONTWERP Wouter De Boeck
FOTOGRAFEN Jo Voets, Greetje van Buggenhout
ILLUSTRATOR Gilles Vranckx
RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, postbus 10009, 2000 Antwerpen
DRUK Corelio Printing

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObE f www.facebook.com/VERTIGObE

FLASHFORWARD

- CINÉ SELECT**
Een greep uit het bijzonderste bioscoopaanbod 10
- ACHTER DE SCHERMEN**
In de geluidsstudio met François Fripiat 11
- FILMFAN**
Dagný Rós Ásmundsdóttir houdt van suggestie 12

CLOSE-UP

- SHAUN HET SCHAAP: DE FILM**
Op vrolijke visite bij stop-motiongigant Aardman 14
- FOUTE VRIENDEN: DE FILM**
Jan Willems en zijn malle maten gingen voluit 18
- THE WATER DIVINER**
Russell Crowe groef diep voor zijn regiedebuut 20
- MOOOV** 24

- PIEPKUIKENS**
Olivier en Yves Ringer over hun jeugdfilm die weerwerk biedt 26
- HANGIJZER**
The NeverEnding Story of het tijdperk van de superfranchise 28

- DOCVILLE** 34
- SUITE FRANÇAISE**
De filminzichten van Matthias Schoenaerts 36

- BLOED, ZWEET EN TRANEN**
De demonen van André Hazes 40

- SPECTRUM**
Kregelige kruisbestuivingen tussen film en muziek 42

- LOST RIVER**
Christina Hendricks en Ryan Gosling over hun spookstadsprookje 44

POINT OF VIEW

- RECENSIES**
Fast & Furious 7, The Second Best Exotic Marigold Hotel, Son of a Gun, Hungry Hearts, Taxi Teheran 53

- BESTE.FILM.OOIT.**
Curse of the Were-Rabbit: Wallace & Gromits heerlijke horror hulde 54

01
APR

RISE AND FALL OF THE CITY OF MAHAGONNY

Utopolis Mechelen en Turnhout

Ontdek op het witte doek hoe drie schelmen in de satirische opera van Kurt Weill een stad uit de grond stampen waar plezier en zonde welig tieren.

01
APR

QUENTIN DUPIEUX SPECIAL

Cinema ZED Leuven

Betreed de geflipte wereld van deze eigenzinnige Franse cineast (en ex-Mr. Oizo) op eigen risico met vertoningen van *Rubber*, *Wrong, Wrong Cops* en *Reality*.

08
APR

20 JAAR AFRIKA FILMFESTIVAL

Cinemathek Brussel, Filmhuis Mechelen (11/4 tot 21/4) en elders

Het jubileum van het geliefde filmfestival wordt op verschillende locaties gevierd met een selectie onmisbare klassiekers en recente toppers.

14
APR

SNEAK PREVIEW

Kinopolis Antwerpen

Kinopolis en Vertigo pakken uit met een topfilm in avant-première. Welke het wordt, onthullen we pas als je in de zaal zit. Spannend!

16
APR

THE HARD PROBLEM

Utopolis Mechelen

Je hoeft niet meer naar het Londense Royal Nation Theatre om dit toneelstuk over een psychologe die worstelt met heel wat levensvragen mee te pikken.

ACHTER DE SCHERMEN

Paradise Trips

Geluidsmonteur François Fripiat wroet met dialogen

tekst KURT VANDEMAELE

foto JO VOETS

Als je zoals Raf Reyntjens een film opneemt op een festivalterrein in Kroatië waar bonkende electromuziek gedraaid wordt, is het niet verwonderlijk dat bepaalde dialogen opnieuw ingesproken moeten worden. En dus kwam er bij *Paradise Trips* — een avontuurlijke roadmovie waarin niet alleen Jeroen Perceval en Gene Bervoets, maar ook muziek, drama en humor belangrijke rollen spelen — dus wel wat postsynchronisatie kijken.

Geluidsmonteur François Fripiat neemt bij Sonicville in Brussel vooral films uit Frankrijk en Franstalig België onder handen, maar soms ook Vlaamse producties, zoals *Het vonnis*. “Hoe meer Vlaams, hoe liever”, zegt hij. Frans is zijn moedertaal, maar Vlaamse films vindt hij veel diverser en gedurfter. “En de Vlamingen hebben minder streken”, lacht hij. “Vooral voor de Fransen is het nooit simpel. Er moet altijd een potje intellectuele masturbatie en onnodige ‘moeilijkdoenerij’ aan te pas komen.”

Neem nu Abdellatif Kechiche. Het is een publiek geheim dat de regisseur van onder meer *La vie d'Adèle* geen makkelijke jongen is. Voor zijn Gouden Palm-winnaar nam hij een scène op in een gaybar, waarbij het publiek en de dj niet tot stilte werden aangemaand. Resultaat: Fripiat en zijn collega moesten wekenlang wroeten om de dialogen verstaanbaar te krijgen. En dat terwijl die film niet bepaald draait om wat er gezegd wordt ... ▣

VANAF 19 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

16
APR

THESE FINAL HOURS

Kinopolis Brussel, Antwerpen, Gent, Hasselt, Leuven, Brugge, Oostende, Kortrijk

Speciale vertoning van deze apocalyptische thriller waarin de egocentrische James met zichzelf en het einde van de wereld wordt geconfronteerd.

21
APR

EYE ON PALESTINE

Cinema Zuid Antwerpen

Tijdens dit filmfestival kan je kennis maken met de Palestijnse cultuur via de documentaires *Cinema Palestine*, *The Wanted 18* en *9 Star Hotel*.

23
APR

KURT COBAIN: MONTAGE OF HECK

Kinopolis

Ervaar het leven en de kunst van de Nirvana-frontman zoals nooit tevoren in het eerste geautoriseerd portret van het grunge-icoon.

23
APR

ROOTS & WINGS

Kunstencentrum Buda Kortrijk

Een Belgische docu die een intiem portret van diversiteit schetst via de verhalen van jonge Marokkanen die zich aangetrokken voelen tot hetzelfde geslacht.

24
APR

TERREUR AAN DE LIJN

Cinamatek Brussel

De maandelijkse B-tot-Z-double bill van Offscreen wordt deze maand gekleurd door *L'assassino... è al telefono* (1972) en *When a Stranger Calls* (1979).

01
MEI

KEN LOACH DAG

De Roma Borgerhout

Ontdek het werk van de Britse top-cineast via een introductie van Roel Van Bambost, een documentaire en de films *The Spirit of '45* en *Jimmy's Hall*.

FILMFAN

Dagný Rós Ásmundsdóttir

In haar eerste kookboek, *Easy Iceland*, maakt de IJslandse Dagný Rós Ásmundsdóttir ons wegwijs in de gezonde, maar vooral lekkere eetcultuur van haar geboorteland. Voor welke films laat deze energieke keukenprinses de kookpotten even in de steek?

tekst BRITT VALKENBORGHs foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

In welke film had je zelf graag meegespeeld, en welk personage?

DAGNÝ RÓS: “De rol van June in *Henry & June* van Philip Kaufman. Een erotisch getinte film die me nog steeds met blozende wangetjes doet terugdenken aan vroeger, toen ik hem geregeld opzette wanneer mijn vriendje op bezoek kwam. Uma Thurman speelt de buitengewoon sensuele vrouw van legendarisch auteur Henry Miller. Toen ik de actrice in de rol zag, was ik zwaar onder de indruk van haar schoonheid.

De film is niet openlijk erotisch, maar veeleer suggestief. Net dat spreekt me aan. Het kan trouwens geen toeval zijn dat ik me zo aangetrokken voel tot deze rol. De film keert terug naar de jaren dertig en Thurman portretteert een echte femme fatale, zo typisch voor die tijd. De kostuums die ze draagt en haar kapsels zijn zo sexy en vrouwelijk. Ik ben volgens mij echt in de verkeerde tijd geboren! *(lacht)*”

Voor welke films maak je met plezier tijd vrij in je drukke agenda?

“Ik heb een erg brede filmsmaak. Ik hou van echte cultfilms zoals *Bugsy Malone* van Alan Parker. Dat is een misdaadmusical uit 1976, waarin alle rollen worden gespeeld door kinderen. Er speelt zelfs een jonge Jodie Foster in mee — nog zo’n

actrice naar wie ik hard opkijk. Ik heb iets met verrassende of sterke vrouwelijke personages en actrices die zelf ook over een straffe persoonlijkheid beschikken.

Ik ga trouwens heel graag naar de bioscoop. Het doet me nostalgisch terugdenken aan mijn jonge jaren in IJsland. Toen maakten we ons nog netjes op voor zo’n uitstap, compleet met zondagse kledij. Dat is een traditie die een beetje verloren is gegaan, denk ik.”

Kreeg je liefde voor film in IJsland met de paplepel ingegoten?

“Het is een erg creatief land. Ik zat bovendien op een artistieke school, waar ik veel klassiekers voorgeschoteld kreeg, wat de liefde voor film aanwakkerde. Ik denk dat men in IJsland zo hard met cultuur bezig is omdat er voor de rest heel weinig te beleven valt. Vroeger keek ik de ene film na de andere, maar sinds ik in België woon, is dat helemaal veranderd. Hier heb ik zoveel afleiding.”

Wanneer was je voor het laatst teleurgesteld in een film?

“Ik ben een grote fan van Nicolas Cage in *Wild at Heart*, maar zijn latere werk vind ik maar niks. Voor hij een echte ster was, vond ik hem geweldig, maar toen ik bijvoorbeeld *Ghost Rider* zag, was het enige wat

“GEEF MIJ MAAR DE OUDE NICOLAS CAGE!”

in me opkwam: *what the fuck?* Ik heb geen problemen met acteurs die kiezen voor het grote geld, maar ik begrijp niet hoe hij van zo’n steengoede naar zo’n cliché-Hollywoodacteur kon gaan.”

Heeft een film je ooit aangespoord om het boek te lezen?

“Aangezien ik veel lees, is de kans groot dat ik het boek al achter de kiezen heb. Als dat niet het geval is, zal ik dat achteraf niet meer doen. Dan verpest je de hele beleving van het boek. Ik ben van mening dat je verhalen in boeken moet kunnen invullen met je eigen verbeelding. Als je de film gezien hebt, lukt dat niet meer.”

Het boek is dus altijd beter dan de film?

“Dat wil ik zeker niet zeggen. Al denk ik dat deze stelling voor de populairste boekverfilming van dit moment, *50 Shades of Grey*, wel zal kloppen. Tot nu toe heb ik de film kunnen vermijden, maar ik denk dat ik hem binnenkort toch eens ga bekijken. Gewoon uit nieuwsgierigheid.

Ik vrees echter dat ik teleurgesteld zal zijn. Ik zag de hoofdrolspeler, Jamie Dornan, in een of andere talkshow en het leek wel alsof hij niets interessants te vertellen had. Over zijn looks mogen we misschien niet klagen, maar een acteur zonder diepgang of inhoud is voor mij écht niet sexy. Nee, geef mij dan maar de oude Nicolas Cage. *(lacht)*”

@Bvalkenborghs

Easy Iceland

Borgerhoff & Lamberigts

ONDER DE WOL

Of we de Aardman Studios wilden bezoeken? Natuurlijk! Ondergetekende sprong dan ook op een — piepklein — vliegtuig richting Bristol, thuishaven van het legendarische animatiebedrijf achter *Chicken Run* en *Wallace & Gromit*, en was getuige van de wondere wording van *Shaun het schaap: De film*.
“Pas op voor die mond!”

tekst STEVEN TUFFIN klei MAARTEN DE WIT

10:00

Wakker worden!” Als er nu één dag is dat ik dat zinnetje niet hoeft te horen, is het wel de dag dat ik op visite mag bij Aardman. Toch herhaalt de onthaaldame het driemaal omdat ik compleet afgeleid ben. Wat wil je ook? Na een teleurstellende eerste indruk — het studiocomplex ligt op een mistroostig bedrijventerrein — sta ik in het walhalla van de stop-motion.

Oké, ondertussen heeft Aardman met *Flushed Away* en *Arthur Christmas* twee computergeanimeerde langspeelfilms op

zijn cv staan, toch zijn het de uit plasticine en andere kneedbare materialen opgetrokken projecten waarmee ze de annalen van de filmgeschiedenis hebben gehaald. Of hoe verklaar je anders de vier Oscars die voor mijn neus in een vitrinekast staan te fonkelen en de vele souvenirs aan de samenwerkingen met Hollywoodgiganten DreamWorks en Sony Pictures die her en der uitgesteld staan?

“Wakker worden”, klinkt het een laatste maal. “*Mister Lord is ready to see you.*”

CLOSE-UP

10:30

PETER LORD

Met meneer Lord wordt Peter Lord bedoeld, die Aardman samen met jeugdvriend David Sproxton in 1972 oprichtte. “Welkom, welkom”, zegt de ietwat verwaaid ogende zestiger. Als ik hem een compliment maak over zijn kleurrijke hawaiïhemd, fleurt hij helemaal op. “Eindelijk iemand met een beetje smaak. Toen we hier nog veel Amerikanen over de vloer kregen, moest ik op mijn kleding letten. Nu doe ik lekker waar ik zin in heb.”

Lord verwijst daarmee naar de recente switch van Sony naar StudioCanal als productiepartner. “Nu werken we met een Europees bedrijf en dat merk je. Op het gebied van humor zitten we op dezelfde golflengte. Je wilt niet weten in hoeveel bochten yankees zich wringen om toch maar niemand tegen de borst te stoten. Maar goed: *let's talk Shaun*.”

Het slimme schaap dook voor het eerst op in de Wallace & Gromit-kortfilm *A Close Shave* uit 1995, maar werd pas echt wereldberoemd toen hij in 2007 een eigen tv-reeks kreeg die aan maar liefst 170 landen verkocht werd. “Toch was het niet vanzelfsprekend om een langspeler over het beest te maken”, vertelt Lord. “Met Shaun mikken we op de allerkleinsten en dat zijn lastige bioscoopklanten. Korte avonturen van zo'n zeven minuten kunnen ze aan. Alles wat langer duurt, is moeilijk.” Dat het project toch vorm kreeg, is te danken aan het doorzettingsvermogen van regisseur Richard ‘Golly’ Starzak. “Hij was vanaf aflevering één bij de Shaun-serie betrokken en is ongelooflijk gepassioneerd door het dier. Waarom? Dat moet je hem zelf maar vragen.”

Lord wordt weggeroepen, maar wil nog snel één ding vertellen: “De sleutel van het Aardman-succes is de dynamiek tussen de personages. Daarom benaderen we in de film Shaun, zijn soortgenoten, Bitzer de hond en de boer als één grote disfunctionele familie. Als de vaderfiguur zijn kroost begint te verwaarlozen, komt de puber van het gezin — Shaun — in opstand.”

11:30

TRONIES GROEF

“Pas op voor die mond!” Het is een zinnetje dat je niet elke dag hoort, maar ik bevind me dan ook in een ruimte die ik niet elke dag bezoek: de workshop waar alle figuurtjes uit het Aardman-universum gemaakt worden. “Ik ben al een tijdje met die mond bezig. Het is verdomd moeilijk om hem goed te krijgen”, mort een van de *model makers*.

Producent Paul Kewley glimlacht en zegt: “Aardman zou Aardman niet zijn zonder zijn kleurrijke medewerkers. De animatiewereld barst van de speciale karakters. Zonder hun inzet zou het eindresultaat bijlange niet zo betoverend zijn.” En het moet gezegd: de brede waaier aan monden die ik zie, oogt indrukwekkend.

“Omdat we ervoor kozen om de film dialoogvrij te houden, moesten we op zoek naar manieren om extra expressief uit de hoek te komen. De poppenmakers zijn dan ook aan de lopende band bezig met het creëren van nieuwe gelaatsuitdrukkingen en lichaamshoudingen. Voor Trumper, de ‘dierenflik’ die Shaun en de zijnen opjaagt wanneer ze in de grote stad belanden, ontwierpen we een twintigtal tronies.”

2 REGISSEURS

13:00

“Laat me raden: Peter heeft je verteld dat ik een speciale fascinatie voor Shaun heb?” Regisseur Golly heeft nog maar net een sandwich op zijn bord gelegd of hij steekt al van wal. “Ik kan het niet ontkennen: ik heb het altijd een speciaal beest gevonden. En ik ben duidelijk niet de enige. Het is Aardmans succesvolste creatie. Veel heeft volgens mij te maken met het dialoogvrije aspect. Dat zorgt ervoor dat het gegeven geschikt is voor kinderen van alle leeftijden. Ja, zo noem ik ze graag. Want ik ken volwassenen die stiekem heel hard zitten te lachen met de avonturen van ons schaap.”

“Dat kan ik alleen maar beamen”, grinnikt coregisseur Mark Burton, die in tegenstelling tot Golly zijn carrière niet bij Aardman begon. “Ik schreef in het verleden mee aan BBC-reeksen als *Spitting Image* en *Alas Smith and Jones* en Hollywoodproducties als *Madagascar* en *Gnomeo & Juliet*. Overal waar ik kwam, botste ik op rabiate Shaun-fans. Toen ik opving dat men met het idee speelde om het beest een langspeelavontuur te laten beleven, klopte ik dolenthousiast aan met de boodschap: ‘Jullie mogen niet alleen op de allerjongsten mikken!’”

Het is duidelijk dat de twee filmmakers perfect op elkaar zijn ingespeeld. Ze vullen elkaars antwoorden aan en kennen zelfs elkaars favoriete personages. “Golly houdt van Bitzer, de trouwe hond die min of meer als Shauns oudere broer fungeert”, aldus Burton. “Mark identificeert zich dan weer meer met de boer”, vervolgt Golly. “En dat begrijp ik, want ze hebben allebei geen ogen in hun hoofd. (*buldert*)” Op mijn slotvraag of bepaalde films hen geïnspireerd hebben, antwoordt het duo in koor: “*The Artist*, *Wall-E* én de Mr. Bean-films.”

14:00

“Ben je er klaar voor?”, vraagt producente Julie Lockhart enthousiast en ze troont me mee naar Aardmans sanctum sanctorum: de set. Na een wirwar van trappen en gangen komen we terecht in een gigantische hal die met doeken en platen in verschillende compartimenten is opgedeeld. “De animatoren werken allemaal individueel. Stop-motion vergt een enorme concentratie. De kans op continuïteitsfouten is enorm. Vandaar: hoe minder afleiding, hoe beter.”

De anonieme animatrice die ik de hand schud, is ontzettend gefocust op haar werk. Op de vragen die ik stel, heeft ze niet direct een antwoord. De vele poppetjes waarover ze zich moet ontfermen en de digitale camera waarmee ze hen registreert, lijken veel belangrijker. “Laat haar maar”, lacht Lockhart. “Zij en haar collega's zijn aan een waar huzarenstukje bezig. Zeker als je weet dat ze gemiddeld twee seconden materiaal per dag afleveren.”

Mij rest nog één vraag: “Mag ik op de foto met Shaun?”

VANAF 8 APRIL IN DE BIOSCOOP

@Waazinema

PRET OP DE SET

SHAUN + ME

» ALLEMAAL AARDMAN

Het Britse stop-motionbedrijf is niet alleen de thuishaven van Shaun en Wallace & Gromit. Op Vertigoweb.be vind je een overzicht van de andere gekke creaties van de animatiemagiers uit Bristol.

FOUTE VRIENDEN:
DE FILM

ALLE REMMEN LOS

De eerste keer is altijd speciaal. Regisseur **Jan Willems** ondervond het aan den lijve tijdens het maken van zijn debuutfilm *Foute vrienden: De film*. “Het was pure rock-'n-roll.”

tekst **DOMINIC ZEHNDER**

Herman De Coninck zei ooit: “Niks is vergelijkbaar met een eerste keer.” En gelijk had hij. Je hebt torenhoge verwachtingen, die achteraf gezien niet echt ingelost werden. Als die eerste keer een filmadaptatie van de meest gehypte reality-comedyreeks van het moment is, dan moeten die verwachtingen helemaal gigantisch zijn. Regisseur Jan Willems kijkt echter met veel plezier terug op zijn avontuur met *Foute vrienden: De film*, waarin de vier kameraden uit de titel in een camper het zuiden van Europa onveilig maken.

“Het was niet alleen mijn eerste keer. Niemand in het team had ooit een film gemaakt en ook voor productiehuis BlazHoffski was het een primeur. Het was honderd procent

rock-'n-roll. Toch hebben we nooit gemerkt dat we met een onervaren team onderweg waren. Iedereen was perfect op elkaar ingespeeld en ging tot het uiterste.”

“We zijn met een relatief kleine crew naar het zuiden vertrokken, wat het voor een stuk makkelijker maakte. Iedereen achter de schermen was ook minstens even fout als de vier vrienden, en dus beleefden we eigenlijk één lange foute reis. We waren elkaar voortdurend aan het kloten. Daar is meer dan één idee voor de film uit voortgevloeid. Het was fantastisch om er deel van uit te maken. Toen ik terug thuis was, moest ik mezelf tijdens het monteren regelmatig in de arm knijpen om me ervan te verzekeren dat het geen droom was.”

Succesformule

“We hadden een cameraman mee om ook de momenten tussen de opnames te filmen. Voor we vertrokken, graptten we dat als alles mis zou lopen, we tenminste die beelden nog zouden hebben om een documentaire mee te maken. Net zoals men de cultdocu *Lost in La Mancha* maakte met het making-of-materiaal van Terry Gilliams mislukte *The Man Who Killed Don Quixote*-project.”

“Het was ook een berekend risico om zonder echt script te vertrekken. We hadden op voorhand wel een soort scenario geschreven, maar dat diende eerder als kapstok. Aan de hand van enkele *key points* lieten we de vrienden dan van de ene situatie naar de andere rollen. We stuurden de omstandigheden

een beetje, maar voor de vrienden leek het alsof alles zijn gang ging.”

“We hebben verschillende pistes bekeken om het *Foute vrienden*-format naar een film te vertalen. Uiteindelijk kozen we ervoor niet aan de succesformule te raken en er in feite een lange aflevering van te maken. Alles wat in de reeks gebeurt, is gebaseerd op echte emotie en echte situaties. Als we voor een geënceneerde film hadden gekozen, dan had dat afbreuk gedaan aan het format. Want dan gaat de kijker misschien denken dat de scènes in de televisiereeks ook geacteerd zijn. Zo help je het hele concept om zeep.”

Lak aan kritiek

“Tijdens de montage moesten we een paar harde keuzes maken. Zo zitten

de duurste opnames niet in de film. Je kunt geen drie uur durende komedie maken, want de kijker kan maar een bepaalde tijd lachen. In mei worden wel twee making-of-afleveringen op 2BE uitgezonden met een aantal van die verwijderde scènes. Ik ben ervan overtuigd dat we het best mogelijke resultaat afgeleverd hebben.”

“Ik lig niet wakker van eventuele slechte kritieken. Ik ben me ervan bewust dat critici de film waarschijnlijk met de grond gelijk zullen maken. In het begin van seizoen één werd *Foute vrienden* ook afgekraakt, maar we hebben het ongelijk van de critici bewezen. We hebben een prent gemaakt voor iedereen die graag lacht. Het doel van de film is dat je er met je vrienden naartoe gaat en na afloop kunt zeggen dat je je geamuseerd hebt,

dat je eens goed hebt kunnen lachen.”

“Natuurlijk hoop ik dat er veel volk komt kijken. Het was echter nog belangrijker om een goed resultaat neer te zetten en er plezier bij te hebben. In dat opzicht zijn we met verve geslaagd.”

VANAF 1 APRIL IN DE BIOSCOOP

@swissepfan

» DE FOUTSTE VRIENDEN

Dat echte vrienden elkaar wel eens in het ootje nemen, was al voor de release van *Foute vrienden: De film* parate kennis. Een verzameling van deugneten eerste klas vind je op onze webstek!

THE WATER DIVINER

"IK MOEST DIT VERHAAL ZELF VERTELLEN"

Steracteur **Russell Crowe** dacht dat hij de beste job ter wereld had. Wat wil je ook met een cv vol toppers à la *The Insider*, *Gladiator* en *Master and Commander*? Nu hij als regisseur de teugels van oorlogsdrama *The Water Diviner* in handen mocht nemen, weet hij beter. "Het was een natuurlijke ontwikkeling."

tekst RUBEN NOLLET

Filmsterren die het aan de andere kant van de camera proberen, we hadden er deze maand een themanummer over kunnen maken. Net als Ryan Gosling vond Russell Crowe de tijd rijp om zich aan zijn regiedebuut te wagen. De Australische acteur heeft er wel mee gewacht tot hij bijna 50 was, al had hij al een paar keer laten vallen dat hij brood zag in een andere carrière.

Het verbaast niet dat iemand die met topcineasten als Michael Mann, Ridley Scott en Peter Weir samenwerkte, koos voor een groots opgezet historisch drama. *The Water Diviner* speelt zich af in 1919, vier jaar nadat tienduizenden Australische en Nieuw-Zeelandse jongemannen naar het verre Gallipoli waren getrokken om daar tijdens de Eerste Wereldoorlog samen met het Britse en Franse leger slag te voeren tegen de Turken.

Crowe speelt zelf hoofdpersonage Joshua Connor, een Australische boer wiens drie zonen tot het zogenaamde ANZAC — Australian and New Zealand Army Corps — toetraden. Net als zoveel

van hun kameraden keerden ze nooit terug.

Een dramatische wending zet Connor ertoe aan op eigen houtje naar de lichamen van zijn zonen te gaan zoeken, waarbij hij gebruik wil maken van zijn talenten als waterwicheelaar.

"Ik voelde me niet alleen aange-trokken tot het personage en het drama", legt Crowe uit. "Ik ervoer ook een soort culturele verantwoordelijkheid. Ik wist dat ik dit verhaal zelf moest vertellen, omdat ik het door mijn afkomst beter begrijp dan de meeste anderen."

The Water Diviner is geen simpele productie. Massascènes, veldslagen, stof-stormen: het zit er allemaal in. Wat gaf je het vertrouwen dat je dat in je eerste film wel voor elkaar zou krijgen?

RUSSELL CROWE: "Ik heb er nooit aan getwijfeld. Voor een bepaald soort acteur is regisseren een natuurlijke ontwikkeling. Daar hoor ik bij. Ik heb me altijd al gefocust op het personage, de beweging van de camera, de grootte van de lens, de meest efficiënte manier om via de camera de informatie door

te geven die de regisseur voor ogen heeft. Maar dat zelfvertrouwen heeft ook te maken met de ervaring die ik vergaard heb. Ik kan terugvallen op een uitgebreide praktische opleiding. Ik sta al sinds 1970 voor de camera en speel sinds 1989 hoofdrollen. Op een bepaald moment begrijp je het medium door en door. Film is een taal die ik beheers."

Hebben bepaalde regisseurs die je onderweg ontmoet hebt meer impact gehad dan andere?

"Uiteraard. Sommige regisseurs leren je hoe je het moet aanpakken, andere hoe je het vooral niet moet doen."

Geef eens een voorbeeld van inspiratie die je 'geleend' hebt?

"Zeg maar 'gestolen', hoor. (*grijnst*) Ik heb er geen enkel probleem mee om te stelen. Zolang het maar goeie ideeën zijn. Invloed is tenslotte een normaal onderdeel van elke creatieve daad. Om een concreet voorbeeld te geven: tijdens de opnames van *Master and Commander* speelde regisseur Peter

Weir geregeld muziek op de set om een bepaalde sfeer te creëren. Mozart en zo. Dat werkte als een droom.

Ik heb die aanpak overgenomen bij mijn film, zij het met een pavloviaanse wending. Als ik iedereen in de sfeer van het slagveld wou brengen, liet ik iets contemplatief van Ludovico Einaudi horen. Maar als de crew alles tegen de klok moest opstellen omdat we op een markt in Istanbul waren en we een bepaalde lichtinval niet mochten verliezen, knalde ik 'Golden Years' van David Bowie door de luidsprekers. *And they'd just groove, man! (lacht)*"

Volgens een Turkse traditie kunnen sommige mensen je toekomst lezen in het gruis van je kopje koffie. Heb je dat zelf ook laten doen?

"De echtgenote van de Turkse hoofdacteur Yilmaz Erdogan had een vrouw laten komen die ze de Zwarte Zeezigeunerin noemde. Die heeft mijn koffiegruis gelezen en het was griezelig juist wat ze me vertelde. Die vrouw kon al die details over mijn leven onmogelijk verondersteld hebben. Het grappige is dat de zigeuners er in Turkije een soort privé-business van gemaakt hebben. Als je dat gruis laat lezen, vertellen ze je alles over je toekomst. Maar ze zeggen er ook bij dat je de voorspelling om de drie maanden moet laten opfrissen. *(lacht)*"

Je personage in *The Water Diviner* is een waterwicheelaar, die dat zesde zintuig gebruikt om zijn zonen te zoeken. Moeten we daar een spiritueel thema in zien? Is dit een film over geloof?

"Ik zou het geen film over spiritualiteit noemen — of toch niet over religieuze spiritualiteit. Dat zie je al vroeg in de film, wanneer mijn personage duidelijk maakt hoezeer hij de buik vol heeft van priesters die komen vertellen dat alle leed en tegenslag een reden hebben. Maar als hij later in de Blauwe Moskee staat, zie je dat hij diep onder de indruk is van de schoonheid die hij ziet, en besef je dat hij toch openstaat voor iets wat groter is dan hijzelf. Los daarvan is *The Water Diviner* vooral een verhaal over intuïtie, niet over bovennatuurlijke toestanden."

Moeten we waterwicheelaar dan beschouwen als een wetenschap?

"Het is een combinatie van kennis en talent. Waterwicheelaars weten om te beginnen waar ze moeten zoeken, namelijk op plaatsen waar het maar één keer om de drie of vier jaar regent. Daar kunnen zij zien waar het water hoogstwaarschijnlijk naartoe is gevloeid en in de bodem is gedrongen. Daarnaast beschikken waterwicheelaars over een gevoeligheid die de meeste mensen niet hebben. In de film komt daar ook nog eens een ouderlijke intuïtie bij. Ik heb trouwens al waterwicheelaars aan het werk gezien. De grootvader van Andrew Anastasios, een van de scenaristen van *The Water Diviner*, was er één. Hij heeft ooit een bron gevonden op het domein van Mel Gibson! *(lacht)*"

Je eigen grootvader, Stan Wemyss, kreeg ooit een decoratie voor zijn werk als cameraman tijdens de Tweede Wereldoorlog. Heeft hij het ooit over zijn ervaringen gehad?

"Nee, maar dat deed geen enkele oorlogsveteraan. De culturele norm was dat mannen die de oorlog meegemaakt hadden enkel met andere veteranen over die ervaringen spraken. Het waren geen kampvuurverhalen voor de hele familie. Mijn grootvader was ook zo. Als het op de oorlog en zijn ervaringen aankwam, was hij extreem gesloten en terughoudend. Het meeste van wat ik weet, heb ik uit de films gehaald die hij aan het front draaide. Vaak registreerde hij in opdracht van de overheid de nasleep van een veldslag. Dat waren geen aangename beelden: lijk na lijk."

Zijn decoratie kreeg hij voor een reportage die *Easter Action on Bougainville* heet. Hij was op een eiland in Papoea-Nieuw-Guinea om achtergrondbeelden te draaien van de jungle en werd samen met een brigade uit Fiji verrast door een Japanse invasie. Hij heeft zich toen drie dagen in een moeras verstopt, waar hij letterlijk moest ademhalen door een afgehakte rietstengel. Hij heeft de rest van zijn leven huidproblemen gehad door de parasieten die toen in zijn systeem zijn geraakt."

Jij hebt de romantische Hemingway-visie op oorlog dus nooit gedeeld.

"Natuurlijk wel. Ik was ooit ook een kind. *(lacht)* Maar als je mijn grootvader iets vroeg over de oorlog, was zijn enige antwoord: 'Je wilt het niet weten.'"

Toen je je Oscar in ontvangst nam voor *Gladiator*, droeg je die aan hem op. Ben je mede door zijn toedoen in de filmbusiness beland?

"Ja en nee. Later in zijn leven is hij monteur en regisseur geworden. Hij had een bedrijfje dat Peach Wemyss Astor heette en reclamefilmjes maakte voor de bioscoop en de televisie. Hij had drie grote Steenbeck-montagetafels in de garage. Soms ging ik bij hem zitten om hem te zien werken. Toen ik een jaar of 14 was, heb ik hem eens gevraagd of hij me kon tonen hoe hij alles deed. Hij keek me aan, dacht er even over na, schudde het hoofd en zei: 'Daar heb jij het geduld niet voor.' *(lacht)*"

Heeft hij je ooit in een film gezien?

"Nee. Hij overleed in 1988, een jaar voor mijn eerste film, *Blood Oath*. Een verhaal over krijgsgevangenen tijdens de Tweede Wereldoorlog nota bene. Ik zou het geweldig vinden als ik nog eens met hem kon praten. Ik denk dat hij nu meer bereid zou zijn om dingen te vertellen. En dan zou ik hem *The Water Diviner* kunnen tonen. Op een bepaald moment, wanneer de tranen over zijn wangen lopen door de emotionele impact van het drama, zou ik me dan naar hem toe buigen en fluisteren: 'Pssst, ik heb er wel het geduld voor...' *(glimlacht)*"

VANAF 15 APRIL IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» ACTEURS MET VISIE

"Elke regisseur moet ooit in zijn leven voor de camera hebben gestaan", vindt cineast Mike Leigh. Het rijtje acteurs dat die mening deelt, begint indrukwekkend te worden. Op Vertigoweb.be stippen we nog een paar voorbeelden aan.

Schaterlachen!

Met Netflix op Proximus TV

Krijg Netflix
6 maanden
cadeau*

NETFLIX

Info op proximus.be/netflix

proximus

Altijd dichtbij

MOOOV

WERELD- KIJKEN

Tussen 21 april en 5 mei kan je dankzij MOOOV op acht locaties over gans Vlaanderen — van Brugge over Turnhout tot Genk — films met zicht op de wereld bekijken. Festivaldirecteur Marc Boonen klaarde de lastige klus om enkele van zijn favorieten te kiezen en toe te lichten.

CORN ISLAND

Een meditatieve filmparel uit Georgië. Dialoog ontbreekt grotendeels, maar dat wordt goedge maakt door imponerende beelden. *Super slow* cinema met een spanningsboog om van te smullen. Tergend langzaam weet regisseur George Ovashvili het verhaal steeds meer diepgang te geven. En uiteindelijk mag je de vragen waarmee hij je opzadelt lekker zelf beantwoorden.

SIVAS

De jonge Turkse regisseur Kaan Müjdeci werkte twee jaar aan de debuutfilm en werd prompt geselecteerd voor het filmfestival van Venetië, waar hij de Speciale Juryprijs won. Cinema zonder veel franjes of ingewikkelde constructies, maar wel met een scherpe selectie van narratieve momenten. Het breedbeeldcamerawerk oogt indrukwekkend en past perfect bij het verhaal over een elfjarige jongen die zich over een gewonde vechthond ontfermt.

NEXT TO HER

Dit Israëlisch hoogstandje van Asaf Korman speelt zich grotendeels af in een claustrofobisch aandoend appartement. Een vrouw die al jaren voor haar gehandicapte zus zorgt, leert een man kennen. Al snel trekt die bij de twee vrouwen in. Samenleven blijkt echter allesbehalve vanzelfsprekend. Uiterst kernachtig, ontzettend genuanceerd en ontdaan van alle clichés. Over opoffering, liefde, woede en seks.

TIMBUKTU

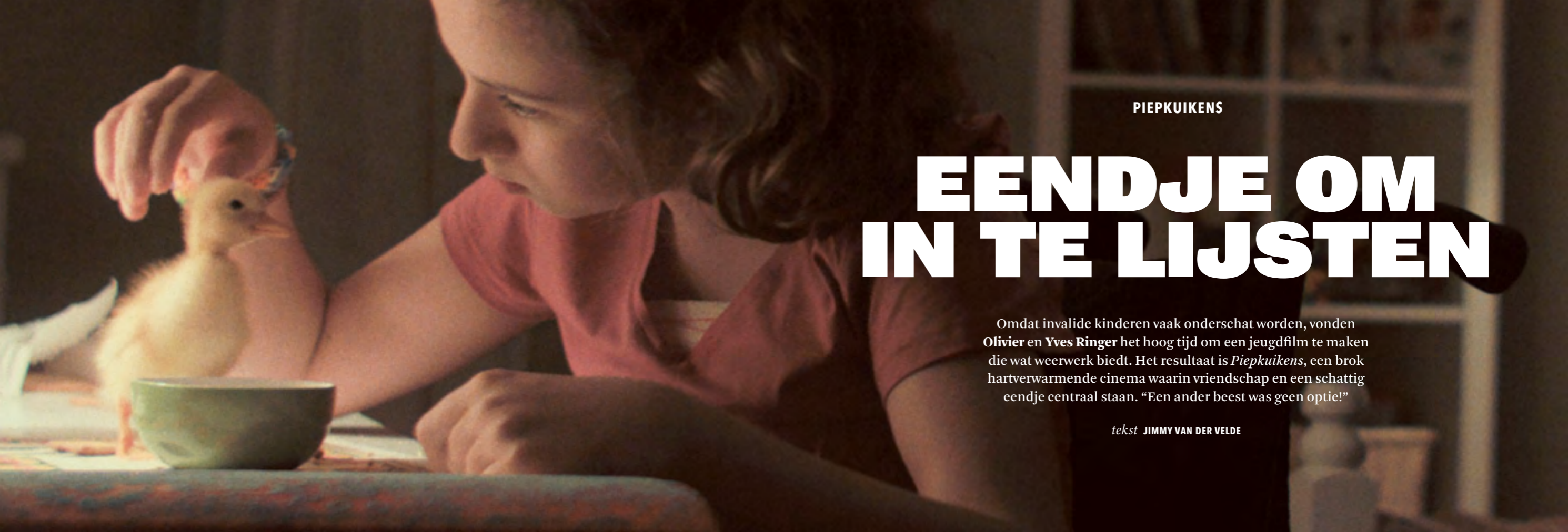
Een film die al een tijdje uit is, intussen heel wat prijzen gewonnen heeft, maar tragisch genoeg met de dag actueler wordt. Denk maar aan de gruweldaden van Islamitische Staat en Boko Haram. Zo saai en pamfletterig als dat klinkt, zo poëtisch en human is het eindresultaat. De film van de Mauritiaanse cineast Abderrahmane Sissako is in de eerste plaats een ontroerend pleidooi voor begrip.

THE DARK HORSE

Soms maakt een acteur de film. Neem nu Cliff Curtis in dit Nieuw-Zeelands drama over Genesis Potini, een voormalige schaakkampioen die gebukt ging onder een bipolaire stoornis maar tegelijk een inspiratiebron was voor jonge Maori's die van het rechte pad dreigden af te dwalen. Nergens helt de film over naar goedkoop sentiment. Het gaat niet om de grote emoties, maar om de kleine gebaren.

➔ MEER INFO OP [MOOOV.BE](https://www.mooov.be) EN WEDSTRIJD OP... [VERTIGOWEB.BE!](https://www.vertigoweb.be)

PIEPKUIKENS

EENDJE OM IN TE LIJSTEN

Omdat invalide kinderen vaak onderschat worden, vonden Olivier en Yves Ringer het hoog tijd om een jeugdfilm te maken die wat weerwerk biedt. Het resultaat is *Piepkuikens*, een brok hartverwarmende cinema waarin vriendschap en een schattig eendje centraal staan. “Een ander beest was geen optie!”

tekst JIMMY VAN DER VELDE

De namen Olivier en Yves Ringer zullen in Vlaanderen niet snel een belletje doen rinkelen. Toch hebben de Waalse broers zich de laatste jaren ontpopt tot belangrijke vertegenwoordigers van de Belgische jeugd cinema. Dat deden ze hoofdzakelijk met hun tweede langspeler, *Een weekje weg*, die in 2011 op tachtig internationale filmfestivals draaide en maar liefst vijftien keer in de prijzen viel.

Met *Piepkuikens* zijn ze goed op weg dat succes te evenaren. De film won vorige maand de Grand Prix op het Canadese Festival International du Film pour Enfants. “Een subtiel en prachtig verhaal”, luidde het verdict van de jury. In het relaas ontfermt de aan een rolstoel gekluisterde Margaux zich over een pasgeboren eendenkuiken. Samen met haar vriendin

Cathy neemt ze zich voor om de piepende pluïsbal vrij te laten in de natuur.

De inspiratie voor het verhaal moest scenarist Yves niet ver zoeken. “Mijn dochter raakte in de kleuterschool bevriend met een meisje dat lijdt aan een spierziekte. Ze duikt vaak op bij verjaardagsfeestjes en ik ben altijd onder de indruk van haar wilskracht en opgewekte karakter. Ook de vriendschap tussen een gezond en een invalide meisje vond ik bijzonder interessant.”

Zonder medelijden

De broers vonden het belangrijk de film te draaien met een hoofdactrice zonder acteervaring, die ook in het echte leven in een rolstoel zat. Daar hadden ze een goede reden voor. “Omdat we een realistische en herkenbare

benadering hoog in het vaandel dragen. Veel jeugdfilms vervormen de realiteit. Wij proberen de leefwereld van jongeren binnen te dringen en te begrijpen.”

Ze bezochten scholen waar gehandicapte kinderen les volgen en kwamen zo terecht bij Léa Warny. “We zagen onmiddellijk dat ze talent had en over de juiste mentaliteit beschikte om twee maanden met ons op een set te vertoeven. Ook de chemie tussen haar en Clarisse Djuroski, die Cathy speelt, zat helemaal juist.”

Toch bleken de opnames een hele uitdaging. Olivier had nooit eerder een persoon met een fysiek gebrek geregisseerd. Om te vermijden dat Léa vermoeid zou raken, werden enkele rustdagen ingelast. De kleine crew stond altijd klaar om het meisje te motiveren en gerust te stellen. “Toen ze

alleen in een bootje moest, was het wel even spannend. Ze kan namelijk niet zwemmen”, aldus Olivier.

Warny straalde telkens van enthousiasme en was vastbesloten haar personage op een volwassen manier vorm te geven. “Ze vond het belangrijk Margaux op de juiste manier te spelen. Ze wou zeker geen medelijden opwekken bij de kijker.” Dat motiveerde de filmbroers om nog meer taboes te doorbreken.

Zowel Yves als Olivier zijn ervan overtuigd dat kinderen zelfstandiger en wijzer zijn dan volwassenen vaak denken. De broers vinden dat we ons nageslacht te hard willen beschermen tegen een wereld vol gevaar. “Dat is zeker niet de juiste aanpak”, waarschuwt Yves. “Kinderen worden

volwassen door dingen te ontdekken en te ervaren. We moeten ze daarin steunen.”

Vol verwondering

Het wordt regisseurs vaak afgeraden om met beesten te werken. Flauwekul volgens Olivier. “Het komt erop aan vertrouwd te raken met het gedrag en denkpatroon van het beestje.” In *Piepkuikens* is dat een donzig en waggelend eendje. “Een ander beest was voor ons geen optie. Het moest uit een ei komen en het eerste levende wezen dat het zag een moederrol toebedelen.”

Een week lang zocht het duo naar een geschikt eendenei. Dat moesten ze voldoende warm houden, met de camera in de aanslag om de geboorte vast te leggen. “Het is een fantastisch fenomeen. Het is niet onmiddellijk ons voornemen

om de kijker te bombarderen met een ecologische boodschap, maar we willen wel dat kinderen begrijpen dat ze vol verwondering naar de wereld en de natuur mogen kijken. Dat gebeurt veel te weinig tegenwoordig.”

VANAF 1 APRIL IN DE BIOSCOOP

@TheJimeister

» FILMGEVOGELTE

Het Grote Filmgeschiedenisboek telt heel wat gevederde vrienden die het witte doek met hun aanwezigheid hebben verrijkt. De opvallendste voorbeelden vind je op Vertigoweb.be.

HANGIJZER

THE
NEVERENDING
STORY

De eighties-klassieker over Atreyu, Falkor en al die andere wonderlijke Fantasia-figuren bleek helemaal niet zo eindeloos. Met de bioscoopreleases van franchise-afleveringen *Fast & Furious 7* en *Avengers: Age of Ultron* is het zo klaar als een klontje dat we ondertussen in een totaal ander tijdperk leven. Eentje waarin sequels, spin-offs, etc. niet langer met holle herhaling synoniem zijn, maar met gelaagd vernuft.

tekst BERT LESAFFER illustratie GILLES VRANCKX

In oktober 2014 lieten comic-magnaten Marvel en DC in hun agenda van de komende jaren kijken. Samen stelden ze eenentwintig, onderling verweven, superheldenfilms voor die ze tussen 2015 en 2020 op het publiek zullen loslaten.

Veel, maar niet oneindig. Ondertussen is dat cijfer echter opgelopen en wordt gesproken van een veertigtal nakende superheldenfilms gebaseerd op stripfiguren. En als die *fantastic forty* succesvol zijn, wat zien we dan na 2020?

Een rechte lijn naar oneindigheid?

Welke films mogen we verwachten? Dit jaar na *Age of Ultron* een nieuwe *Fantastic Four* en *Ant-Man*. En dat is slechts het opwarmertje voor *Batman v Superman: Dawn of Justice*, *Captain America: Civil War*, *X-Men: Apocalypse*, *Suicide Squad*, *Gambit*, *Doctor Strange*, *Wolverine 3*, *Guardians of the Galaxy 2* en ga zo maar even door.

Tijdens de afgelopen Oscarceremonie was deze voorgeschotelde agenda het doelwit van

meer dan één grap en won *Birdman*, deels superheldensatire, meer dan één prijs. In Hollywood wordt gezegd dat parodieën een genre op retour aangeven. Gaat met het vooruitzicht van die lawine nu al een vermoeidheid van het publiek gepaard, zoals onze maag dreigt te verstijven wanneer we een negengangenmenu opgelist krijgen? Of zijn we na het voorgerecht van de afgelopen jaren klaar voor het echte werk?

Blockbusters bouwen

De superheldenfilms van DC en Marvel zijn op relatief korte tijd een aanzienlijk deel van de blockbustercultuur gaan uitmaken. De eerste in de stroom, *X-Men* uit 2000, bracht wereldwijd bijna 300 miljoen dollar op, wat echter nog niet de helft is van de *box office* van het recente *X-Men: Days of Future Past*. En vergelijk die cijfers met de opbrengsten van *Iron Man 3* en *The Avengers*, die de grens van een miljard dollar overschreden. Hoe verder we gaan, hoe meer de kassa lijkt te rinkelen. *To infinity and beyond*.

Dat hoeft op het eerste gezicht niet te verbazen: studio's ontwikkelen sequels wanneer duidelijk wordt dat het bioscooppubliek er warm voor loopt. Van vervolgfيلمs in traditionele zin wordt verwacht dat ze *bigger and louder* zijn, maar tegelijk zo weinig mogelijk van de succesformule afwijken. Gevolg: naarmate de kwaliteit zakt en het verrassingseffect uitdooft, laat het publiek het afweten.

Er is echter een fundamenteel verschil tussen dit soort ongeïnspireerde uitbreidingen en filmreeksen waarbij het bronmateriaal uit de literatuur (inclusief de stripcultuur) komt. Omdat de verhaallijnen en de personages op papier al veel verder staan, hebben die sequels het potentieel om verder te bouwen in plaats van te herhalen. Dat is dan ook de sterkte van Marvel en DC: zij publiceren stripverhalen sinds de jaren dertig, waardoor het aantal superhelden, *villains* en verhaallijnen amper te overzien is. Meer dan verhalen zijn het universums.

Universum van de delen

De werelden waaruit geput wordt, zijn met andere woorden schier eindeloos, en

daar wordt steeds handiger op ingespeeld. De *X-Men*-reeks is een goed voorbeeld qua diversiteit in voortzettingen. Er zijn niet enkel sequels, maar ook spin-offs (*Wolverine*) en een heuse prequel/sequel-reeks, waarbij de *X-Men* in twee tijdzones getoond worden. Als superhelden kunnen tijdreizen, waarom ook niet?

Naast de klassieke remakes zijn er nu ook de zogenaamde *reboots*, waarbij de vorige versie vergeten mag worden. Het verhaal wordt heropgestart, verfrist en gemoderniseerd. Dat gebeurt wanneer de stijl van de filmreeks niet meer aanslaat of de plot te complex is geworden. Het meest nageaapte voorbeeld is Christopher Nolans realistische herinterpretatie van Batman.

En dan zijn er ook de *cross-overs*, waarbij verhaallijnen en personages uit verschillende films samenkomen en de strijd met de *bad guys* aangaan. Op zich zijn *cross-overs* niet nieuw, al bleven ze in het verleden beperkt tot het *battle-formaat* (*Freddy vs. Jason*, *Alien vs. Predator*) en werden ze ontwikkeld als redmiddel voor doodbloedende reeksen.

Er is een groot verschil met de *Avengers*-films. Die lijken eerder bekroningen van de afzonderlijke bioscoopavonturen van Iron Man, Thor en Captain America. Meer nog: in het langetermijnplan van de studio's wordt toegeleefd naar dit soort *all-star*-verhalen.

Warner Bros. heeft, in navolging van Disney en Marvel, eenzelfde strategie uitgetekend. *Justice League*, die ze in 2017 uitbrengen, zal Aquaman, Superman, Batman, Wonder Woman en Cyborg samenbrengen, personages die ook hun afzonderlijke hoofdstukken krijgen. Er wordt met andere woorden naar de *cross-overs* toegewerkt, alsof de *single superhero*-films slechts promofilmjes zijn.

Deze diversificatie in voortzettingen heeft als neveneffect dat de negatieve connotatie rond sequels lijkt op te klaren. Het publiek (en daarom ook de studio's) lijkt niet langer bang van hoge cijfers na titels. De *Fast & Furious*-franchise is zo'n voorbeeld. Na de verrassende eerste, de klakkeloze tweede en de inferieure derde, werd de reeks vanaf de vierde weer op punt gesteld. De franchise stond met zijn nieuwe zevende aflevering nog nooit zo

sterk. De truc: de formule wordt aangescherpt in plaats van uitgehold.

Superduurzaam

Het feit dat we personages, soms in de beruchte *post-credit scene*, zien terugkeren is geinig en prikkelt. Het feit dat er meer ruimte is voor achtergrond en karakterisering maakt personages daarenboven gelaagder en interessanter. Door bruggen te bouwen tussen verschillende universums krijgt het superuniversum een bijna mythische proportie.

Maar waar ligt het plafond van de mythe? Wanneer wordt de eindeloosheid van het universum en de opeenvolging van nieuwe personages, nieuwe wendingen en nieuwe invalshoeken te vermoeiend? Op welk moment zal het frustratie opleveren wanneer we verwijzingen naar andere films niet meer begrijpen? Wanneer is veel verhaal te veel?

Misschien moeten er lessen getrokken worden uit Marvels voorgeschiedenis. In de jaren negentig stond het bedrijf immers op de rand van het faillissement. Door de boom van strips waren eerste edities een goudmijn geworden en begonnen mensen die helemaal geen interesse hadden voor superhelden strips te kopen als investering.

Omdat het publiek plots alsmear meer eerste uitgaven wilde, werden ook alsmear meer nieuwe personages en verhalen geïntroduceerd. Maar de weerbots van dit marktprincipe bleef niet uit: omdat meer exemplaren in omloop kwamen, daalde de waarde ervan. Tot Marvel zo diep zat dat het enkel gered kon worden door superheld Hollywood.

Wordt een gelijkaardig scenario het sluitstuk van dit verhaal? Zullen Marvel en DC alsmear meer films produceren om aan de vraag van het publiek te voldoen, tot de hoeveelheid zo groot is dat de waarde daalt en het publiek wegblijft? Het zou een bittere en ironische twist zijn, maar niet de eerste keer dat een slang haar eigen staart opeet. ▣

FAST & FURIOUS 7 VANAF 1 APRIL IN DE BIOSCOOP

AVENGERS: AGE OF ULTRON VANAF 22 APRIL IN DE BIOSCOOP

@bertlesaffer

Golden Bear Best Film Berlin Film Festival

SOMS HILARISCH, DAN WEER CONFRONTEREND. DE MORGEN

UNIEK CINEMATOGRAFISCH MEESTERWERK. INDIEWIRE

TAXI TEHERAN

REGISSEUR: JAFAR PANAHI

22/4 IN DE BIOSCOOP

MEANWHILE, AT MEKANIK STRIP...

COMICS! STRIPS! MANGA!

T-SHIRTS, AND BAGS 'N STUFF!

STATUES! TOYS! ART GALLERY!

FREE COMIC BOOK DAY

ZATERDAG 2/5/2015

HAPPY B-DAY VERTIGO!

AND MUCH, MUCH MORE...

MEKANIK STRIP

COMICS, STRIPS, MANGA AND MUCH, MUCH MORE!
Sint Jacobsmarkt 73 | B-2000 Antwerp | Belgium
+323 234 234 7 | info@mekanik-strip.be | www.mekanik-strip.be

NET

ECHT

Voor het beste op documentaire-vlak moet je tussen 1 en 9 mei in het Leuvense zijn. Ook de 11^e editie van **Docville** staat in het teken van de non-fictiefilm. Festival-coördinator Frank Moens stelt alvast enkele hoogtepunten uit het programma voor.

SAM KLEMKE'S TIME MACHINE

In 1977 begint Sam Klemke zijn leven vast te leggen op film. Hij documenteert zijn evolutie van optimistische tiener over zwaarlijvige dertiger vol zelfspot naar een veeleer filosofische vijftiger. Eveneens in 1977 lanceerde NASA het Voyager-ruimtetuig, met daarin de Golden Record, een schets van de mensheid voor buitenaardse levensvormen. Regisseur Matthew Bate combineert deze twee portretten in een luchtige, maar ook veelzeggende film over tijd, geheugen en wat het betekent mens te zijn.

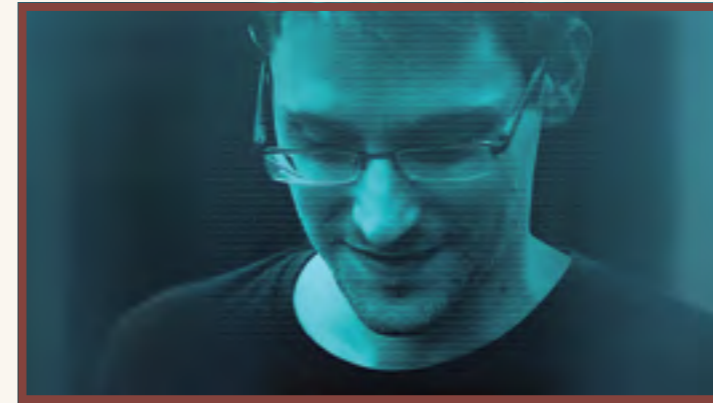
TALES OF THE GRIM SLEEPER

Is een vriendelijk ogende zwarte man uit een arme wijk van L.A. in feite de beruchte seriemoordenaar The Grim Sleeper? Wat begint als een zoveelste geval van klassenjustitie wordt snel een ware *nail biter*. Documentairemaestro Nick Broomfield levert met deze spannende openingsfilm van het festival een werk af dat zo naast de betere thriller kan staan. Meteen ook de aanleiding van een reeks 'spannende documentaires'.

CITIZEN FOUR

Het Oscarwinnende, derde deel van Laura Poitras' trilogie over Amerika na 11 september. De documentairemaakster was al een paar jaar aan de film bezig toen ze in januari 2013 gecodeerde e-mails ontving van de anonieme bron waarnaar de titel verwijst en die later onthuld werd als Edward Snowden. Een beklemmend verslag van ooggetuigen over een van de meest spraakmakende schandalen van het afgelopen decennium.

THE VISIT

Stel: er landen aliens op aarde. Wat dan? Wie zal er namens de mensheid spreken? Wat moeten we vragen en kunnen we überhaupt met de buitenaardse bezoekers communiceren? Hoe zit het trouwens met onze veiligheid en de rol van het leger? De Deense conceptuele kunstenaar Michael Madsen onderzoekt de mogelijkheid van een dergelijke ontmoeting en plaatst de kijker in de rol van de gelande alien.

THE LOOK OF SILENCE

Dankzij Joshua Oppenheimers vorige documentaire *The Act of Killing* ontdekt een familie de identiteit van de man die hun zoon tijdens de Indonesische genocide vermoordde. Zijn jongste broer is vastberaden om de stilte en de angst onder de overlevenden te doorbreken. Deze slotfilm van het festival is mogelijk nog confronterender dan zijn voorganger. Een aanklacht tegen onrecht en een ode aan zij die de moed niet opgeven.

➔ MEER INFO OP DOCVILLE.BE EN WEDSTRIJD OP... [VERTIGOWEB.BE!](http://VERTIGOWEB.BE)

SUITE FRANÇAISE

GEBRAND OP FILM

Sommigen zullen WOII-romance *Suite française* en Thomas Hardy-bewerking *Far from the Madding Crowd* zien als een excuus om te hengelen naar het liefdesleven van hoofdacteur **Matthias Schoenaerts**. Wij waren vooral geïnteresseerd in de professionele passies van de Vlaamse wereldster, met tien filmische inzichten als resultaat. “Ik zie veel regisseurs, maar weinig cineasten.”

tekst JIMMY VAN DER VELDE foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

1 Film verrijkt

Wat maakt film bijzonder? Het is mogelijk de moeilijkste vraag die je aan een ware filmfanaat kunt stellen. Toch formuleert Schoenaerts na een paar minuten de grijze massa gepijnigd te hebben een glashelder antwoord. “Een film kan de manier veranderen waarop we naar de wereld en de mens kijken. Het medium biedt de nodige instrumenten om onze blik op onszelf en anderen te verfijnen, te verdiepen en te versterken.” Doelt hij daarmee op alle soorten cinema? Zeker niet. “Ik denk onmiddellijk aan namen als Godard, Pasolini, Fellini, Herzog en Fassbinder. Die mannen creëerden cinema met een eigen stem. Films als *À bout de souffle* (1960) en *La dolce vita* (1960) zijn verbonden met hun tijd.”

2 De cineast is op sterven na dood

Helaas zijn de filmgoden die Schoenaerts vermeldt allemaal de pijp uit of voorbij hun hoogtepunt. Bestaan er vandaag dan geen filmauteurs die de wereld op zijn grondvesten doen daveren? Veel minder, als we de acteur mogen geloven. “Ik denk dat we in een tijd leven met veel filmmakers en regisseurs, maar weinig cineasten.” Om jezelf een cineast te noemen moet je ook een socioloog en filosoof zijn, meent de Vlaamse reus. “Een filmmaker hoeft geen professor te zijn, maar hij moet zich wel rekenschap geven van de maatschappij en de wereld waarin hij leeft. Hij kent de materie die hij brengt door en door en velt op geen enkel moment een oordeel.”

3 Lynch is koning

Als Schoenaerts een persoonlijke favoriet moet noemen die zich het label cineast mag opspelden, dan is dat zonder twijfel David Lynch. “Hij is een van de meest inspirerende cineasten van onze tijd.” Vooral *Lost Highway* (1997), een mysterieuze thriller waarin een saxofonist na de moord op zijn vrouw plotseling verandert in een jonge mechanicus, heeft Schoenaerts voor het leven getekend. “De film brengt iets in me teweeg, maar het is moeilijk te definiëren wat. Het is een puur zintuiglijke ervaring. De film doet me trillen van angst en vervreemding. Met een shot van een donkere gang zet Lynch je al op het puntje van je stoel. Flagrant is ook zijn minimalistische aanpak.”

4 It's all about the money

Toch is het alweer negen jaar geleden dat Lynch met *Inland Empire* nog een langspeler uit zijn mouw schudde. Dat er nog weinig filmauteurs van zijn kaliber zijn, ligt volgens de Antwerpenaar aan de veranderende tijden. “Alles maakt constant een evolutie door, ook de cinema.” Dat het nu meer dan ooit om *box office*-resultaten gaat, staat buiten kijf. Sterker nog: “De filmindustrie is een *fucking* casino”, meent Schoenaerts.

5 Egocentrisme maakt blind

Het gevolg van die gerichtheid op commercieel succes en het tekort aan cineasten is dat veel relevante verhalen het witte doek niet halen. “Ik wil zeker niet de moraalridder uithangen, maar het lijkt alsof filmmakers blind zijn geworden voor de dingen die om hen heen gebeuren.” En dan doelt hij niet enkel op Hollywood, maar ook op de Europese film. “Ik vind het jammer dat er met alle complexe dingen die onze leefwereld vandaag in de ban houden weinig wordt gedaan in de cinema. Neem nu Antwerpen als voorbeeld. Daar zou je zo een reeks als *The Wire* kunnen draaien, zonder dat je zou overdrijven. Waarom gebeurt dat niet?” Schoenaerts besluit dat we te weinig interesse hebben voor onze medemens. “Ik vind dat een onrustwekkend symptoom.”

6 Bezint eer ge begint

“Schoenaerts weigert hoofdrol in *Robocop*”, luidde het drie jaar geleden in vele kranten. Begon de man ster-allures te krijgen? Nee, gewoon een bekrachtiging van het feit dat de Vlaamse acteergod verzot is op sterke verhalen en uitmuntende cinema. Dat bepaalt niet alleen de films die hij bekijkt, maar ook de rollen die hij verkiest. “*Suite française* was voor mij veel meer dan enkel een romantisch filmpje. Het scenario sprak me aan vanwege de historische relevantie.” Lang twijfelde hij dan ook

niet om Bruno von Falk, een nazi-officier die in een bezet Frans dorpje valt voor de charmes van een lokale schone, te vertolken. “Tot welk genre een film behoort, is voor mij niet zo belangrijk. Zolang hij maar iets te vertellen heeft.”

7 Popcornvertier moet meeslepen

Schoenaerts wil met zijn pleidooi voor relevante films niet zeggen dat we blockbusters en popcorncinema links moeten laten liggen. “Ook ik ben een fan van toptertainment, maar het moet duidelijk zijn dat het met passie en verbeelding gemaakt is.” De ogen van de acteur schitteren van enthousiasme wanneer hij terugdenkt aan een van zijn eerste kijkervaringen: Steven Spielbergs *E.T. the Extra-Terrestrial* (1982). “Het gevoel bij die film blijft onbeschrijfelijk. Als die jongens dankzij E.T. met hun fiets het luchtruim doorklieven, dan kun je toch niet anders dan uit je zetel rechtveren.” En ook een *guilty pleasure* kan altijd. “Man, ik heb me een kriek gelachen met *The Hangover* (2009).”

8 Audiard is een meester

In het wereldje van de Europese arthouse heeft Schoenaerts zijn hart verloren aan de Franse filmer Jacques Audiard. Niet echt verrassend, want de acteur vertolkte samen met Marion Cotillard de hoofdrol in diens drama *De rouille et*

d'os (2012). Maar zijn voorliefde voor 's mans oeuvre gaat verder dan dat. “*Un prophète* (2008) is een van de strafste films die ik de laatste jaren in de bioscoop zag. Audiard maakt meesterlijke genrefilms en gebruikt alle conventies, maar brengt het op een manier die verrast, prikkelt en dynamisch is. Zijn werk heeft ook diepe wortels in de actualiteit. Hij doet zijn ding, maar spreekt toch nog een aanzienlijk publiek aan.”

9 Bescheidenheid siert

Wat Schoenaerts van films verlangt, is duidelijk. Maar wat zoekt hij precies in andere acteurs? Nederigheid, zo blijkt. “Ik kan niet tegen collega's die naast hun schoenen lopen”, zegt hij streng. Hij prijst zich dan ook gelukkig dat de bekende koppen met wie hij de laatste maanden de set deelde niet over een arrogante Hollywoodhouding beschikken. “Michelle Williams is een zeer genereuze, vinnige en toegewijde persoon. Ze is niet vol van zichzelf en neemt zichzelf ook niet te serieus.” Ook over Ralph ‘Voldemort’ Fiennes, met wie hij binnenkort te zien is in *The Bigger Splash*, is hij vol lof. “Met die kerel heb ik me flink geamuseerd.”

10 Eigen lof stinkt

Welke zijn beste rol tot nu toe was? Een moeilijke vraag. “*Rundskop*? Ik weet het niet. Ik denk dat die nog moet komen. (*lacht*)” Acteren draait bij hem om het juiste gevoel. “Als ik op een set vertoef, weet ik onmiddellijk of het personage uit mij gaat komen of niet. Als dat niet gebeurt, klap ik dicht als een schelp en word ik muisstil. Gelukkig heb ik dat nog niet veel meegemaakt.” Uitdagingen gaat hij ook niet uit de weg. Dat blijkt uit de projecten waar hij zich op stort en de overleden acteurs met wie hij graag zou werken. “Marlon Brando of Jean Gabin. Of nee, doe maar Julien Schoenaerts.” ▣

SUITE FRANÇAISE VANAF 15 APRIL IN DE BIOSCOOP

FAR FROM THE MADDING CROWD VANAF 20 MEI IN DE BIOSCOOP

@TheJimeister

» ZO VADER, ZO ZOON

Met dat laatste zinnetje verwijst Schoenaerts natuurlijk naar zijn vader, ook zo'n Vlaamse acteerreus. Op *Vertigoweb.be* nemen we zijn belangrijkste rollen onder de loep.

VERDRIETJONGEN

Eindelijk is de bioscooprelease van *Bloed, zweet & tranen* een feit! Wij spraken immers al maanden terug met regisseur Diederick Koopal en acteur Raymond Thiry op de set van hun André Hazes-biopic. “Hij kreeg van iedereen aandacht, behalve van de mensen die hij nodig had.”

tekst **NICO KROLS**

Moet ik nou weer mijn pyjama aan?” Het jongetje dat de jonge André Hazes speelt in *Bloed, zweet en tranen* drentelt voorbij wanneer we met Diederick Koopal en Raymond Thiry in het arbeidershuisje van de familie Hazes kruipen dat speciaal voor de gelegenheid werd nagebouwd. Koopal maakt voor we ons in de piepkleine leefruimte neerzetten gauw een foto. “Voor de continuïteit. We proberen geen spullen te verschuiven.”

In Hazes' jeugd tijdens de jaren zestig ging hij gebukt onder de terreur van zijn vader, waarvan we zo goed als zeker mogen zijn dat die aan de basis lag van zijn diepe gebrek aan zelfvertrouwen. Hazes was altijd bloednerveus voor zijn optredens, zelfs toen hij al lang naam en faam had verworven.

“Hij ging nooit met een gerust hart het podium op”, zegt Koopal. “Hoe ouder hij werd, hoe erger. In elke biografie staat dat armoede zijn drijfveer was om boven zichzelf uit te stijgen. Hij was begiftigd met een zangtalent waarmee hij het wel móést maken, maar hij liet in menig interview doorschemeren dat de figuur en de geest van zijn vader enorm op zijn gemoed drukten.”

Gebrek aan ruggengraat

Raymond Thiry speelt de rol van Hazes' tirannieke pa. “We hoorden het ook van zijn broers en de mensen in zijn directe omgeving”, zegt hij. “In De Pijp, toen een volkse buurt in Amsterdam, waren de Hazesen een bekende familie.

De vader stond bekend als drank-zuchtig, onvoorspelbaar en agressief. Het was de bedoeling dat de oudste zoon het tot zanger zou schoppen, en hij kon niet verkroppen dat het André was, de middelste, die over het talent bleek te beschikken. André kreeg voortdurend slaag en ontvluchtte vaak het huis. Zijn moeder deelde in de klappen, en dikwijls bleef het niet bij een oorvijg. Morgen draaien we een scène waarin ik baldadig en hardhandig word. Ik kijk er al naar uit.”

Weinig rozengeur en maneschijn dus in *Bloed, zweet en tranen*, zoals de titel al doet vermoeden. Hazes bleek de opvliegendheid en drankzucht van zijn vader geërfd te hebben. Thiry: “Andrés hele leven stond eigenlijk in het teken van het ontvluchten van zijn jeugd. Hij was een verwend kind dat van iedereen aandacht kreeg, behalve van de mensen die hij het meest nodig had. Zo werd hij de jongen die altijd maar om aandacht bleef schreeuwen. Door zijn zangtalent kreeg hij die, maar het werd ook zijn ondergang. Een typisch voorbeeld van een eenvoudige jongen die de ruggengraat niet had om zijn succes meester te blijven.”

Rijmwoordenboek

“Hazes was ongeveer de enige van de Nederlandse smartlapzangers die *soul* had”, vindt Koopal. “Op mijn iPod heb ik van hem ‘Bloed, zweet en tranen’ staan. Dat is zowat het mooiste wat hij gemaakt heeft. Hij noemde zichzelf ook de verdrietjongen. Dat lag helemaal in zijn stem. Als hij

een geschoolde stem had gehad, dan zou hij een van de beste tenoren van Europa geweest zijn.”

Hazes had een turbulent, met alcohol doordrenkt leven, maar Koopal wil niet louter kommer en kwel tonen. “Hazes was bijgelovig — alweer uit onzekerheid. Hij wilde geen bloemenruikers met anjers. En hij moest en zou zijn broek over zijn laarzen aantrekken, waardoor hij soms te laat op het podium kwam. Dat zal in de film grappige momenten opleveren. Ik ga niet romantiseren, maar ga er ook geen nadrukkelijk donkere film van maken. Ik wil recht doen aan Hazes en de realiteit.”

Lange tijd werd smalend gedaan over Hazes' muziek. Thiry: “Hij maakte tekstjes met het rijmwoordenboek bij de hand, zette die op een aangekochte melodie, en hupsakee, hij had een nummer. Maar die liedjes bleken wel een steun voor een hoop mensen. Een fan zei me dat hij niet bij zijn familie terecht kon, maar wel bij zijn muziek. Er waren veel smartlapzangers, maar Hazes slaagde er met zijn nummers als een van de weinigen in troost te bieden.”

Pas na een veelbekeken tv-documentaire over Hazes' leven begon een breder publiek hem in het hart te sluiten. “De documentaire is toch een genre dat ietwat gereserveerd is voor de culturele elite”, zegt Thiry. “Die zag hoe die dwaze Hazes met zichzelf worstelde en kreeg plots begrip voor hem. Maar dat was al redelijk laat in zijn leven, in 1998.” Zes jaar later, op 23 september 2004, stierf Hazes na twee hartinfarcten en een hartstilstand. ▾

VANAF 29 APRIL IN DE BIOSCOOP

@NicoKrols

» HEERLIJKE HAZES

Schlagers met *soul*? Het bestaat wel degelijk! Op Vertigoweb.be vind je een overzicht van smartlappen die niemand onberoerd zullen laten. Tenzij je van beton bent gemaakt, natuurlijk.

BEELD- MUZIEK

SPECTRUM

Deze maand wordt zowel in Gent als in Brussel de kruisbestuiving tussen film en muziek belicht. Het experimentele Courtisane Festival, de durvers van KASKcinema en de concertreeks Silence Is Sexy doen dat elk op hun eigen manier.

tekst **IVE STEVENHEYDENS**

Onze concertprogrammering mikt niet expliciet op een link met film”, zegt Pieter-Paul Mortier, coördinator van Courtisane. “Wel zoeken we naar een gelijke attitude of gedeelde positie in het kunstenaarschap. Ook de tandem politiek en cinema bekleedt een prominente plaats.”

In Vooruit treedt drummer/percussionist William Hooker aan, een befaamde figuur uit de New Yorkse freejazz-scene die reeds met Thurston Moore, Zeena Parkins en Christian Marclay samenwerkte. Hij improviseert bij de stille film *Body and Soul* (1925) van Oscar Micheaux. Deze ‘vergeten’ cineast behoorde tot de eerste golf Afro-Amerikaanse filmmakers die stereotypen en racistische representaties aanvochten.

“En er is meer”, vervolgt Mortier. “John Wiese is een goeroe uit de L.A.

underground. Het radicale werk van Jacob Ullmann raakt aan een politieke dimensie. De jonge Pool Piotr Kurek is sterk beïnvloed door psychedelica, exotica en nostalgische filmsoundtracks. We pinnen ons niet vast op formules, maar audiovisuele performances liggen ons na aan het hart.” (Wiese en Kurek doen na hun passages op Courtisane trouwens ook Antwerpen aan.)

Achtergrondtapjten

Met zowat tien muzikanten en videokunstenaars zit de nieuwste editie van Silence Is Sexy evol. De naar Brussel uitgeweken Amerikaan Adam Wiltzie, de helft van de postrockband A Winged Victory For The Sullen, stelde het programma samen.

“Een visuele component kan mijn werk sterk inspireren”, zegt Wiltzie.

“Of ik nu voor *Godzilla*, videokunst, televisiereclame of onze eigen projecten componeer. Beeld opent de geest op dezelfde manier als een samenwerking met een ander getalenteerd individu. Het kan het geluid versterken of een totaal andere richting geven.”

Wiltzie last op het eendaagse festival bewust een groot visueel luik in. De kunstenaar en componiste Christina Vantzou ontwerpt voor knoppendraaier Robert Hampson nieuw filmwerk. Met een *high-speed* camera schiet ze beelden van alledaagse objecten zoals een eenvoudig elastiekje, om die vervolgens extreem vertraagd af te spelen. Zo worden objecten uiterst gedetailleerd in beeld gebracht en krijgen ze iets statisch, als sculpturen.

Concerten met video, is dat onderhand geen cliché? Wiltzie: “Alles

hangt van de inhoud en urgentie af. Achtergrondtapjten zijn te vermijden, maar ‘beeldmuziek’ kan een prachtige vorm van filmkunst zijn. Onze eigen show heeft dit keer geen visuals. Wel investeerden we flink in een dadaïstische show van licht en schaduw, ook een vorm van cinema.”

Heiligschennis

Live Track Cinema is een vers initiatief van KASKcinema en Democracy waarbij pop- en rockmuzikanten creatief omgaan met beeld en muziek. De Gentse filmmaakster Tine Guns treedt eind april aan met de Antwerpse band Condor Gruppe, een combo waarvan het geluid spontaan westernduellen, roadmovies en surfparty’s oproept.

“Eerder maakte ik visuals voor Amenra, Syndrome en Motek. Ik trachtte

hun muziek naar beelden te vertalen door eigen materiaal te draaien”, zegt Guns. “Met Condor Gruppe ben ik voor een found footage-aanpak gegaan. Daarmee verschoof de focus naar montage. Ik werk met *public domain footage*, materiaal dat vanwege zijn leeftijd of andere redenen vrij van auteursrechten is en waarmee volop geëxperimenteerd kan worden.”

Daar zitten blijkbaar ook verschillende Hitchcock-titels en de Fritz Lang-mijlpaal *Metropolis* bij. “Mij interesseert het om zulke klassiekers in dialoog te laten gaan met onbekende amateurvideo’s, vergeten B-films en noem maar op. Misschien zegt dit soort ‘heiligschennis’ ook iets over onze zapcultuur en kijkgedrag?”

Net als de muzikanten gaat Guns live aan de slag. “Het is eerder

livecinema dan een reguliere VJ-set. Klassiekers die vroeger door een pianist begeleid werden, krijgen een nieuwe betekenis in de montage, live aangepast aan de muziek. Voor mij is zo’n avond een speelveld waarin ik beeldcombinaties op bepaalde muziek kan testen op het publiek.”

Courtisane loopt van 1 tot 5 april op verschillende locaties in Gent.

John Wiese exposeert op 3 april in Stadslimiet.

Piotr Kurek concerteert op 5 april in Het Bos.

Silence Is Sexy vindt op 12 april plaats in Ancienne Belgique.

Tine Guns en Condor Gruppe treden op 24 april op in KASKcinema.

© Tine Guns

De beauty en de bink

Vier jaar na de coole culthit *Drive* slaan **Christina Hendricks** en **Ryan Gosling** de handen opnieuw in elkaar voor het uitdagende spookstadsprookje *Lost River*. De *Mad Men*-schoonheid stond opnieuw voor de camera, de *Notebook*-hartenbreker kroop ditmaal in de regisseursstoel. “Vroeger beschouwde ik cineasten als alchemisten.”

tekst **STEVEN TUFFIN**

Het Grote Filmgeschiedenisboek barst van de acteurs die aan het regisseren slaan. Maar als iemand van het kaliber van Ryan Gosling aankondigt dat hij het achter de camera wil proberen, spitst menige filmfan de oren. Gosling geniet dan ook een uiterst uiteenlopende *fan base*: van popcornfans die zijn mooie snoetje graag zien in mainstreamtitels als *Crazy, Stupid, Love* en *Gangster Squad* tot arthouse liefhebbers die

geflipte uitstapjes als *Drive* en *Only God Forgives* weten te smaken.

Voor die laatsten zullen *Lost River* naar waarde kunnen schatten. Het eindresultaat is een extreem eigenzinnige mix van Dardennes-achtig sociaal-realisme, Lynchiaanse duisternis en Argentoëske ‘oorgasmes’. Niet moeilijk dus dat de prent op het voorbije filmfestival van Cannes extreem verdeeld onthaald werd en in de Verenigde Staten tegelijkertijd in een beperkt aantal zalen en op *video on demand* uitkomt.

Gosling noemt zijn regiedebuut in de eerste plaats het resultaat van een intense samenwerking met zijn acteurs en crew. En dat valt te begrijpen. Niet alleen twee Belgen — cameramagier Benoît Debie en mirakelmonteur Nico Leunen — maar ook de uitmuntende cast hebben hun steentje meer dan bijgedragen aan de audiovisuele trip. Naast Britse toptalenten Matt Smith, Iain De Caestecker en Saoirse Ronan schittert *Mad Men*-stoot Christina Hendricks als Billy, de alleenstaande

moeder van een kregelige puber die de strijd aanbindt met een misdadiger die hun verpauperde buurt terroriseert.

Hoewel Hendricks (39) het een gigantische eer vond dat haar *Drive*-collega een beroep op haar deed, hapte ze niet onmiddellijk toe: “Iedereen weet dat Ryans smaak allesbehalve doorsnee is. Vandaar dat ik het scenario eerst wou lezen. Wat ik voorgeschoteld kreeg, vond ik echter enorm fascinerend.”

Hadden jullie het op de set van *Drive* al over toekomstige samenwerkingen gehad?

CHRISTINA HENDRICKS: “Tijdens een van de vele dagen die we samen in een stikhete wagen doorbrachten, zei Ryan geheel onverwachts dat hij me graag in iets wou regisseren. Natuurlijk reageerde ik enthousiast. Maar het gebeurt vaak dat zulke opmerkingen nergens toe leiden. Bovendien wist ik helemaal niet dat hij regieambities had. Daardoor beschouwde ik zijn uitspraak eerder als een compliment dan als een oprecht voorstel.”

Is er een groot verschil tussen regisseurs met en zonder acteervaring?

“Dat is een moeilijke Misschien dat mensen die voor een camera hebben gestaan net iets meer empathie hebben. Neem nu Ryan. Hoewel zijn budget beperkt was, stond hij erop dat er geld moest zijn om ons twee weken lang op locatie in Detroit te laten repeteren. Natuurlijk levert zo’n investering op. Na die veertien dagen waren cast en crew een hechte familie die klaar was voor de strijd.”

Je had het daarnet over Ryans aparte smaak. In een van de meer opmerkelijke

scènes moet je personage in een bizarre nachtclub in een vreemde plastic doos plaatsnemen. Was dat niet enorm beangstigend?

“Als je weet dat we dat ding de plastieken lijkst noemden, weet je genoeg. (lacht) Ademen was moeilijk, de hitte onverdraaglijk en claustrofobieaanvallen onvermijdelijk. Tegelijkertijd hielpen al die ongemakken bij het finetunen van mijn vertolking.”

“LOST RIVER IS HET SOORT CINEMA DAT ALLEEN MAAR OP HET GROTE SCHERM VOLLEDIG TOT ZIJN RECHT KOMT.”

Lost River gedraagt zich net zoals *Drive* als een soort nachtmerrie. Seks en geweld spelen belangrijke rollen en er is een gigantische onderhuidse dreiging voelbaar. Is dat het soort cinema waarvan je houdt?

“Ik zou als eerste in de rij staan voor die films als ik er zelf niet in zou meespelen. Ik moet echter toegeven dat ik op het gebied van cinema een ware veelvraat ben. Een romantische komedie als *Love Actually* kan ik zonder verpinken vijf keer op een rij zien.

Het valt echter niet te ontkennen dat films als *Lost River* en het oeuvre van Nicolas Winding Refn (de regisseur van *Drive*, *nvdr.*) overweldigende kijkervaringen zijn. Niet alleen het dreigende sfeertje, maar ook het spel met klank, kleur en beeld draagt bij tot een uniek soort cinema dat alleen maar op het grote scherm volledig tot zijn recht komt.”

Het klinkt alsof je klaar bent voor meer filmwerk nu *Mad Men* op zijn eind loopt.

“Dat durf ik niet te zeggen. In mijn ogen is de grens tussen televisie en cinema flinterdun geworden. Ik zie dingen op het kleine scherm die duizend keer gewaagder zijn dan het gros van de films die in de multiplexen draaien. De producenten van *Mad Men* waren trouwens ongelooflijk genereus. Tijdens de opnames van het laatste seizoen kon ik in maar liefst drie films meespelen. Als andere tv-makers me een soortgelijke deal aanbieden, teken ik onmiddellijk.”

Terug naar *Lost River*: hoe was Ryan op de set? Was hij nog op zoek naar de juiste aanpak?

“Niet bepaald. Maanden voor het begin van de shoot stuurde hij me al liedjes, beelden en films om de beoogde toon te schetsen.”

Welke films zaten daartussen?

“De meest uiteenlopende: van John Cassavetes-klassieker *Gloria* over het Koerdische vluchtelingendrama *Turtles Can Fly* tot David Lynch-parel *Blue Velvet*. Vooral die laatste zal je niet verbazen. Ook tijdens de opnames keken we enorm veel films. Ryan had een reeks dvd’s klaargelegd om tijdens breaks te bekijken. Dat stapeltje noemden we al schertsend *Goslingflix*. (lacht)”

Ryan ijverde dus voor een enorme betrokkenheid van zijn cast en crew.

“Dat kun je wel zeggen. Bij momenten was dat zelfs overweldigend. Zeker als je van een project als *Mad Men* komt. Op die set is alles tot in de puntjes gepland. Seriebedenker Matthew Weiner pikt het niet dat je ook maar een millimeter van zijn scenario afwijkt. Ryan laat dan weer ontzettend veel toe.

Vaak filmde we scènes eerst zoals ze in zijn script stonden, om daarna te

beginnen freewheelen. Aanvankelijk vond ik dat vrij beangstigend — ik was het helemaal niet gewoon me te laten gaan — maar na een tijdje begon die vrijheid verslavend te werken. Resultaat: ik kan niet wachten op meer opdrachten waarbij ik mag improviseren.”

In tegenstelling tot Joan uit *Mad Men* loopt je personage in *Lost River* er niet altijd even verzorgd bij.

“Billy spendeert inderdaad dagen in haar nachtjapon, wat voor mij heel herkenbaar was. (lacht) Het is duidelijk dat ze het niet breed heeft. Daarom gingen we voor een look die suggereert dat het merendeel van haar kleren weggevertjes zijn van haar moeder en haar vriendinnen. Daarnaast probeert ze met haar stijlkeuzes haar onzekerheid te verbergen. Haar kleren fungeren als schild tegen de boze buitenwereld.”

Nog een chauvinistisch vraagje om af te ronden: hoe beviel de samenwerking met Benoît Debie?

“Ik ben een ongelooflijke kluns op technisch vlak. Vaak vergeet ik zelfs waar de camera staat. Ditmaal voelde je echter dat de man achter het toestel magische dingen aan het verwezenlijken was. Dat werd helemaal duidelijk toen een van de producenten kwam zeggen dat ik naar een bepaald shot moest komen kijken. Het zag er inderdaad betoverend uit. Het leek wel een schilderij dat ik onmiddellijk in mijn huis wou ophangen.”

Ryan Gosling (34) broedde al jaren op *Lost River*. Sinds zijn eerste bezoek aan Detroit om exact te zijn. “Het is een van de meest onvatbare plekken die ik ooit bezocht”, vertelt hij over over de stad die symbool staat voor de neergang van de Amerikaanse auto-industrie. “Momenteel lijkt het één grote ruïne, maar er hangt iets in de lucht. De spoken van het verleden waren er nog steeds rond. Overal waar je komt, ontbreken er dingen. Zo zag ik een trap die naar nergens leidt. Dergelijke lacunes prikkelen de verbeelding enorm.”

Hoewel je een duidelijk beeld voor ogen had, pushte je cast en crew om te improviseren.

RYAN GOSLING: "Naarmate de shoot vorderde, ging de film een eigen leven leiden. Ik moest de teugels laten vieren. Anders was het project een verstikingsdood gestorven. Als je een beroep doet op toptalenten als Benoît Debie en Christina Hendricks, moet je hen hun gang laten gaan. Dat respect hebben ze dubbel en dik verdiend."

Maar ook een stad als Detroit en haar inwoners verdienen dat soort respect. Vandaar dat ik voor alles openstond. Als plotseling de een of andere kleurrijke figuur opdook en zijn verhaal wou vertellen, liet ik hem dat doen. Het zijn die momenten die het eindresultaat een magische dimensie hebben gegeven."

Blijft er – nu je zelf achter de camera hebt gestaan – nog veel over van de magie van het film maken?

"Grappig dat je het zo verwoordt, want tot voor kort beschouwde ik cineasten inderdaad als alchemisten die hypnotiserende toverdrankjes brouwen. Nu weet ik echter dat regisseren vooral heel hard werken is."

"REGISSEREN
HEEFT MINDER
MET MAGIE TE
MAKEN DAN
MET HARD
WERKEN."

Maar goed, je mix tussen realisme en fantasie is op zijn minst magisch te noemen.

"Dat beschouw ik als een gigantisch compliment. Ik ga niet liegen: ik heb op een heel slap koord gedanst. Toen ik de keuze maakte om voor ieders inbreng open te staan, ontstond er een overvloed aan mogelijkheden. Benoît barstte van de fantastische ideeën, acteurs kwamen met opmerkelijke inzichten aandragen en voor het kind dat Christina's jongste telg speelt, moesten we een geheel aparte opname-aanpak bedenken. Hij bleek de camera immers te haten. Vandaar dat we ons op de gekste plekken verborgen om hem in al zijn onschuld te filmen."

Ik veronderstel dat de mysterieuze nachtclub waar Christina mannen op een wel heel vreemde manier pleziert aan jouw brein ontsproten is.

"Ik pleit schuldig. (lacht) Die plek is gebaseerd op de Grand Guignol, een theater in het Parijs van het begin van de vorige eeuw waar men realistische horrorspektakels op poten zette. Een moderne versie daarvan leek me de ideale uitgaansgelegenheid voor een spookstad als die in *Lost River*. Plekken in verval trekken verdorven individuen aan en zulke lui halen geen voldoening uit doorsnee entertainment. Ze zijn op zoek naar het grensoverschrijdende, het perverse, het verbodene."

Christina was verbaasd toen je tijdens de opnames van *Drive* zei dat je haar graag in iets wou regisseren. Wat deed je dat beslissen?

"De overtuiging waarmee ze op de set stond. In theorie had ze een kleine rol, die ze met haar ervaring makkelijk op automatische piloot had kunnen spelen. Dat deed ze echter niet. Ze had zelfs oorringen gemaakt in de vorm van de naam van haar personage. Met dat type mensen werk ik maar al te graag samen."

Over Benoît had je het al, maar vertel eens over je samenwerking met die andere Belg, monteur Nico Leunen. Hoe kwam je in contact met hem?

"Ik was een uitvoerende producent van het in Venetië bekroonde *White Shadow*. Tijdens het post-productieproces van die prent kreeg scenarist-regisseur Noaz Deshe ontzettend veel hulp van Nico. Op die manier leerde ik zijn manier van aanpakken kennen."

Aanvankelijk ging Valdís Óskarsdóttir, bekend van onder andere *Festen* en *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*, mijn film monteren. Maar we kwamen er niet uit. Ik was op zoek naar een elliptischer, intuïtievare aanpak. Natuurlijk was het verhaal belangrijk, maar ook de sfeer, de personages en de locaties moesten prominent aanwezig zijn."

Nico stond op het punt aan een motortrip doorheen de Verenigde Staten te beginnen die hij al vijf jaar gepland had, maar was bereid wat advies te geven. Na de screening cancelde hij echter zijn reis en bleef hij 96 dagen in mijn kelder rondhangen. Hopelijk vergeeft hij het me ooit! (lacht)"

Tot slot: hoe voel je je na het verdeelde onthaal in Cannes en het nieuws over de beperkte bioscooprelease in de Verenigde Staten?

"*Lost River* is geen film voor de grote massa. In tegenstelling tot sommige anderen besepte ik dat vanaf dag één. De negatieve reacties verbaasden me dan ook niet. Eerlijk gezegd ben ik er zelfs blij om. Mijn favoriete soort cinema weekt extreme reacties los. Films waarvan je het niet warm of koud krijgt, vind ik verschrikkelijk." ▣

VANAF 8 APRIL IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» NOT SO LOST

Op *Vertigoweb.be* vind je nog meer *Lost River*-interviews. O.a. voormalige *Doctor Who* Matt Smith en *Agents of S.H.I.E.L.D.*-bolleboos Iain De Caestecker hebben het over hun samenwerking met Ryan Gosling.

Kortingsdag

Time flies when you're having film

Al een jaar lang een duizelingwekkende dosis cinema met *Vertigo*! Als fan van *Vertigo* én van de betere films zorgen we er voor dat onze bezoekers het enorme aanbod aan topfilms kunnen proeven aan een spotprijs.

Iedere maandag alle tickets aan €6*!
Programma beschikbaar op www.utopolis.be

MECHELEN | TURNHOUT | LOMMEL | AARSCHOT

www.utopolis.be/facebook [@UtopolisBelgium](https://www.utopolis.be/twitter)

*Niet geldig op feestdagen of tijdens schoolvakanties. Mogelijke toeslagen blijven van toepassing.

MET BLOED, ZWEET & TRANEN WENST ANDRÉ HAZES VERTIGO EEN FANTASTISCHE VERJAARDAG TOE!

MARTIJN FISCHER

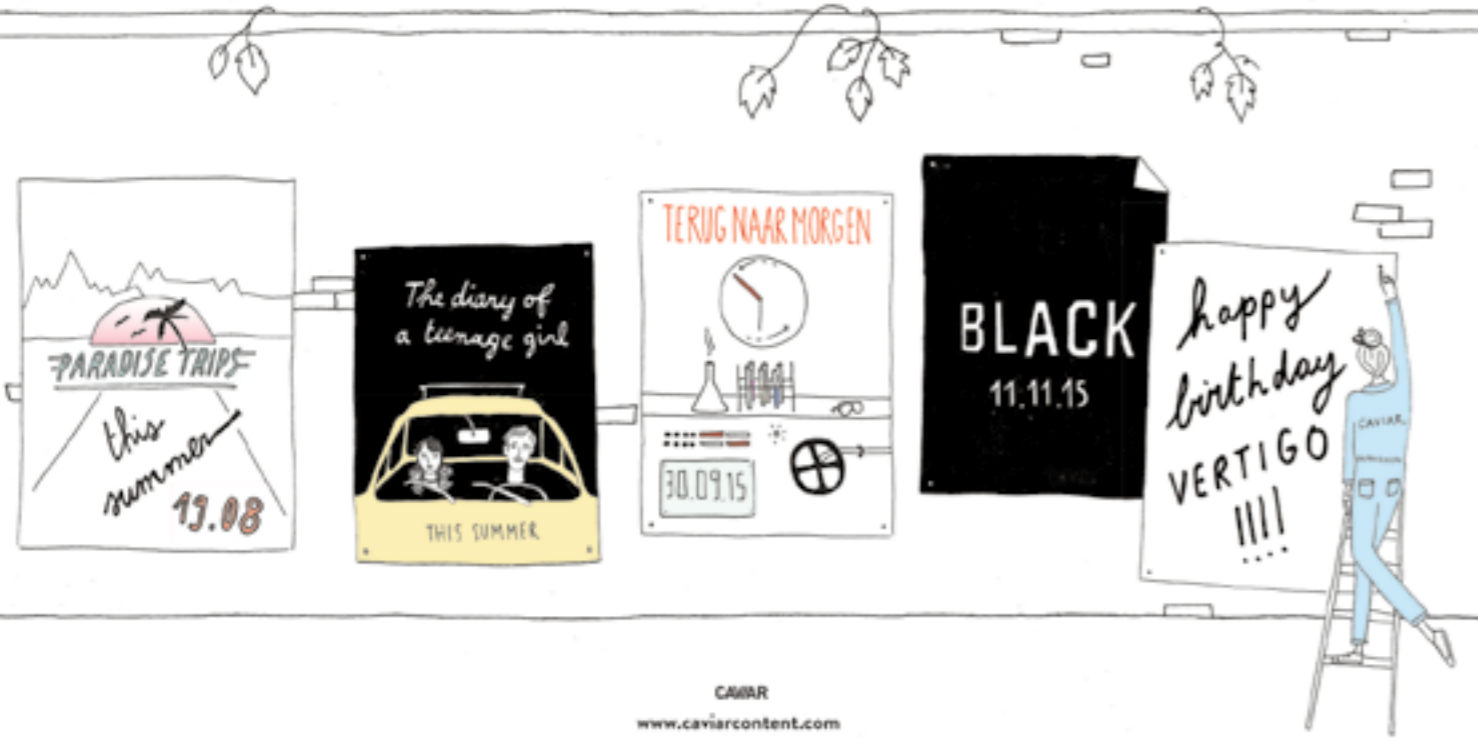
HADEWYCH MINIS

André HAZES

BLOED ZWEET & TRANEN

DE FILM OVER ANDRÉ HAZES

29 APRIL IN DE BIOSCOOP

KASKCINEMA

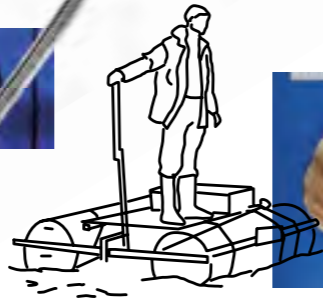
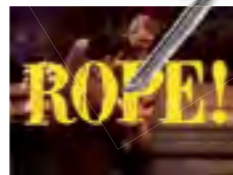
CINEMA VOOR DURVERS

LIVE TRACK CINEMA: LIVE MUZIEK + FILM

17.04 — 20:00
LENNERT COOREVITS
(COMPACT DISK DUMMIES)
+ STEVEN SPIELBERGS DUEL

24.04 — 21:00
CONDOR GRUPPE
+ TINE GUNS

EN VERDER IN APRIL: ROPE,
DER SAMURAI, MACHOS AT
THE MOVIES, HEAT,...

WWW.KASKCINEMA.BE

KASKCINEMA
Bijloke site
Godshuizenlaan
4 Gent

"TIME FLIES LIKE AN ARROW. FRUIT FLIES LIKE A BANANA."
— GROUCHO MARX / GELUKKIGE VERJAARDAG, VERTIGO

HoGent

VAF

LEE & CINDY C.

feliciteren Vertigo

WWW.LEE-EN-CINDY-C.BE

T-SHIRT €20
(VERZENDING INCL.)
Dames: Rood en blauw
Mannen: Grijs en bordeaux
Verschillende maten

Vertigo abonnement

Vertigo is gratis maar niet goedkoop. Wil je je steentje bijdragen? Dat kan!

Er zijn drie formules:

ABONNEE — €50

Vertigo thuisbezorgd + 1 T-shirt

VRIEND — €100

ABONNEE + Voorrang op Vertigo-events
(minstens 10 duotickets, dus)

VIP — €200

VRIEND + Extra T-shirt
+ Duotickets VIP-events
(6 per jaar)

Alle informatie:
WWW.VERTIGOWEB.BE

- AKI KAUJISMAKI SERGEJ EISENSTEIN
- R.W. FASSBINDER WERNER HERZOG
- ALFRED HITCHCOCK MARTIN SCORSESE
- ROBERT DE NIRO SHOHEI IMAMURA
- TODD HAYNES FEDERICO FELLINI
- BAS DEVOS MARCELLO MASTROIANNI
- CATHERINE DENEUVE JEAN-PIERRE &
- SERGEJ LOZNITSA LUC DARDENNE
- LUCHINO VISCONTI ERIC ROHMER
- CLAUDE CHABROL CAROLINE STRUBBE
- J.-L. GODARD MARLON BRANDO
- GUS VAN SANT INGMAR BERGMAN
- SOPHIA LOREN JOHN FORD

COMING SOON

HOU HSIAO-HSIEN ROY ANDERSSON

ALAIN DELON

NOG VELE MOOIE JAREN VOOR VERTIGO!

WWW.CINEMAZUID.BE

WAALSEKAAI 47, 2000 ANTWERPEN

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Fast & Furious 7

Regisseur James Wan
Cast Vin Diesel, Paul Walker
Duur 2u17
Vanaf 1 april in de bioscoop

Grootser, luider en gekker zijn de kernwoorden van deze vlammende aflevering van de woeste wagenfranchise. Slechterik van dienst Jason Statham doet Vin Diesel en co. naar een nog hogere versnelling schakelen. Met een gepast vaarwel aan wijlen Paul Walker.

@TheJimeister

The Second Best Exotic Marigold Hotel

Regisseur John Madden
Cast Maggie Smith, Judi Dench
Duur 2u02
Vanaf 1 april in de zalen

'If it ain't broke, don't fix it' is het motto van deze sympathieke bejaardenkomedie die zowel jong als oud tracht te verblijden met een melange van topacteurs, exotische kleuren en ludieke situaties. Fans van het origineel zullen ook hiervan smullen.

@TheJimeister

Son of a Gun

Regie Julius Avery
Cast Brenton Thwaites, Ewan McGregor
Speelduur 1u48
Vanaf 8 april in de bioscoop

Ewan McGregor laat zijn crimineelste kant zien in dit Australische misdaaddrama dat de rauwe kanten van *Starred Up of The Town* verbindt met een vertederend liefdesverhaaltje. Je leert ook het essentiële onderscheid tussen chimpansees en bonobo's.

@RubenNollet

Hungry Hearts

Regie Saverio Costanzo
Cast Alba Rohrwacher, Adam Driver
Speelduur 1u49
Vanaf 15 april in de bioscoop

Strikt genomen kun je dit relatiedrama geen griezelfilm of thriller noemen, maar Alba Rohrwacher mag niettemin plaatsnemen naast Norma Bates, Mrs. Voorhees en het titelpersonage uit *Mama* in het rijtje huiveringwekkende cinemamoeders.

@RubenNollet

Taxi Teheran

Regie Jafar Panahi
Cast Jafar Panahi
Speelduur 1u22
Vanaf 22 april in de bioscoop

De Iraanse cineast Jafar Panahi (*The Circle*, *Crimson Gold*) vermengt in deze Gouden Beer-winnaar op vernuftige wijze fictie en non-fictie. Niet alleen een onvoorwaardelijke ode aan cinema en vrijheid, maar ook een entertainende roadmovie zoals je er nog nooit één zag.

@CocoPastis_

BESTE FILM. OOI.

The Curse of the Were-Rabbit

Regie Nick Park & Steve Box | Cast Peter Sallis, Ralph Fiennes, Helena Bonham Carter
Speelduur 1u25 | Jaar 2005

Een geweer en een griet. Meer had je volgens Jean-Luc Godard niet nodig om een film te maken. Nick Park, het animatiegenie achter *The Curse of the Were-Rabbit*, houdt er een lichtjes ander recept op na: “Een tafel, een Anglepoise-lamp, en klei ... véél klei!”

Het langspeeldebuut van de kaas-verslaafde uitvinder Wallace en zijn sceptische hond Gromit mag dan openen met het propere DreamWorks-logo, vanaf frame één vertoont de prent de vettige vingerafdrukken van Park en zijn onvermoeibare Aardman-team. Letterlijk dan: de Britse plasticine-magiërs beroerden tijdens de vijf jaar durende draaiperiode maar liefst 2,8 ton *Aardmix* (Parks speciale, zelfbereide klei), joegen er 30.000 tubes lijm door en maakten hun tengels schoon met zo’n 52.000 babydoekjes.

Zo mogelijk nog talrijker zijn de film-referenties die supercinefiel Park in zijn film verstopte. Bovenop een wonderlijke stop-motiontriumf is *The Curse of the*

Were-Rabbit een heerlijk oneerbiedige ode aan de klassieke *monster movies* uit de jaren dertig en veertig.

Sommige verwijzingen heb je als kijker meteen mee. De schreeuwerige dorpelingen die achter onze helden aan zitten, komen zo uit *Frankenstein*. En het gevreesde weer-konijn is eigenlijk gewoon *King Kong* met flaporen. Andere knipoogjes laten zich pas ontdekken na een kijkbeurt of tien. Of spotte jij meteen het Pazuzu-standbeeld uit *The Exorcist*, de transformerende hand uit *An American Werewolf in London* en de groentewinkel genoemd naar het onzichtbare knaagdier uit *Harvey*?

Dat ‘de eerste vegetarische horrorfilm ter wereld’ ondanks deze eindeloze stroom *in-jokes* nooit in een holle retroshow verzandt, is voornamelijk te danken aan de twee hoofdpersonages. Met Wallace & Gromit boetseerde Park in zijn studententijd een tijdloos *odd couple* bij elkaar, dat zonder blozen de vergelijking met Laurel & Hardy,

Tom & Jerry en Kuifje & Bobbie kan doorstaan.

“Wallace en Gromit zijn als een bejaard koppel”, aldus hun geestesvader. “Ze werken elkaar voortdurend op de zenuwen, maar als het erop aankomt, kan niets hen scheiden — zelfs geen gigantisch gemuteerd weerkonijn.”

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Mocht het elitaire timbre van Wallaces aristocratische rivaal Victor Quartermaine je bekend voorkomen: het stemmetje werd ingesproken door Ralph Fiennes, de ‘komische revelatie’ uit *The Grand Budapest Hotel* (2014). Dat ze bij Aardman al tien jaar eerder doorhadden dat Fiennes wel degelijk met zichzelf kan lachen, maakt van *The Curse of the Were-Rabbit* deze maand de Beste Film Ooit.

KINEPOLIS® & VERTIGO presenteren

Sneak PREVIEW

14/4
OM 20u

Met de maandelijkse Sneak preview van Kinepolis en Vertigo is het elke keer weer een verrassing welke film je te zien krijgt.

Iedere 2de dinsdag van de maand ontdek je zo een topfilm in avant-première. Je ziet de film als allereerste en achteraf horen we ook graag jouw mening over de film.

Laat je 1 keer per maand volledig verrassen tijdens de Sneak Preview in Kinepolis Antwerpen.

Info & tickets: kinepolis.be/sneak

FILMFESTIVAL MOOOV

TURNHOUT • BRUGGE • GENK • SINT-NIKLAAS •
 KOERSEL-BERINGEN • LIER • ROESELARE • DILBEEK
 21 APRIL - 5 MEI
 WWW.MOOOV.BE

V.U. Jos Geysels, Warandestraat 42, 2300 Turnhout Foto © Blue by Waraa Samir

DE BELGISCHE
ONTWIKSELINGSAMENWERKING .be

Vlaanderen
verbeelding werkt

Provincie
Antwerpen

West-Vlaanderen
Dag met een goed plan

DE WARRAND
TURNHOUT
www.warand.be

UTOPIAplus
www.utoopia.be

CANVAS

dS De
Standaard

1

Knack
FOCUS

VERTIGO

SO
BRA

MO

Nationale Loterij
Nemen crediet van kansen

TORFS

FedEx

PHILIPS

VDAB

LEVIN

THOMAS
MORE

11.11.11

AMNESTY
INTERNATIONAL